XIII. évfolyam 31. szám. 1957. szeptember 19.

Ludas Matyi

Ára 1 forint

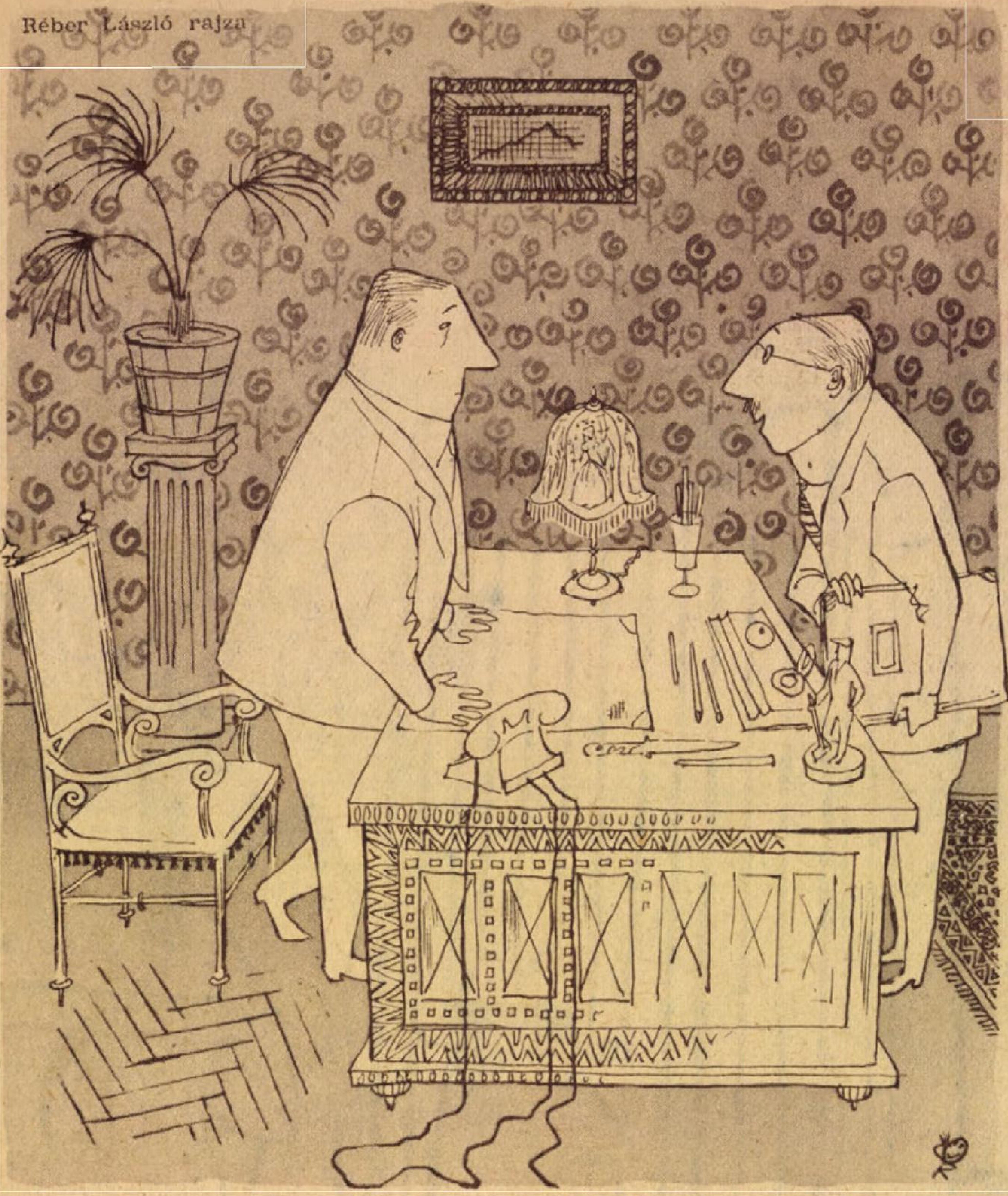

Várnai György rajza

— Hej, de nagy protekciója lehetett!

BALSEJTELMEK GYÖTRIK

Réber László rajza

— Miért nem ül le, igazgató úr?
— Ó, köszönöm, nem maradok sokáig . . .

Stefania Grodzienska

Mindig ugyanaz

A telefon csöng.
NŐI HANG: Halló!
FÉRFI HANG: Te vagy az, drágám?
N. H.: Végre! Csak ülök és várok. Sohasem tudsz pontosan felhívni?
F. H.: Bármikor hívlak, mindig ugyanezt mondod. Sok dolgom volt.
N. H.: Sok dolgod! Neked mindig sok dolgod van. Ismerem már ezt. Figyelmeztetlek, ebből már elegem van.
F. H.: Örökké ez a gyanúsítás, hogy én eltitkolok valamit előled. Mi van már megint?
N. H.: Azt te nagyon jól tudod. Ne találkozz vele többet.
F. H.: Nem találkozom vele. Két hónapja nem is láttam.
N. H.: Ne hazudj. Tegnap is láttad.
F. H.: Igaz, a kávéházban. Köszöntem s neki, mit tehettem volna mást?
N. H.: (*Sír*) Ezt mondod mindig. Meglátod, ennek egyszer még rossz vége lesz. Nekem is vannak idegeim.
F. H.: Jó, jó jól van no, kérlek, ne a telefonban. Hagyd abba hát már azt a sírást. Mit csinálunk ma?
N. H.: Hát igen. A férjem már egy órája elment én pedig itt ülök és csak várom, várom, hogy végre felhívj. Egy teljes órát vesztettünk el miattad.
F. H.: Természetesen mindig miattam. Honnan tudhattam volna, hogy elment?
N. H.: Nagyon jól tudod, hogy ötkor mindig elmegy.
F. H.: Hogyhogy ötkor? Hat előtt sohasem megy el hazulról!
N. H.: Megőrültél? Mindennap ötkor hívsz fel, s ma egyszerre megváltozott volna a helyzet?
F. H.: Pillanat, — ott a 763—254 beszél?
N. H.: Nem.
F. H.: Ó! bocsánatot kérek. Téves kapcsolás.

TÖRTÉNELMI TANULMÁNY

A történettudósok aligha fogják elismerni, de szerény véleményem szerint a rokonok és az ismerősök történelemalakító tényezők.

A történelmet nemcsak a nagy emberek, a gazdasági és a földrajzi körülmények formálják, hanem a Zelma

nénik, az Ottó bácsik, a Becskereki kartársak és a házfelügyelők is. Mindenkinek van Zelma nénije, Ottó bácsija, Becskereki kartársa és házfelügyelője. Biztos vagyok benne, hogy Julius Caesarnak is volt, csak akkor másképpen hívták őket, és Caesart is rettentően aggasztotta, mit fognak szólni, ha átkel a Rubiconon.

Mit fognak szólni?

Szegényke ott ült a Rubicon partján és rájuk gondolt. Őszintén szólva, nem szerette őket, de azért megbántani sem akarta Zelma nénit, aki minden évben segít nekik a befőzéskor, vagy Ottó bácsit, aki hajdan a térdén lovagoltatta. Kell az neki, hogy Becskereki kartárs elfordítsa a fejét, ha találkoznak, vagy hogy a házfelügyelővel rosszban legyen? Egyiket sem akarta, éppen ezért törte a fejét, hogy mitévő legyen.

— Vajon mit szólnak hozzá? — töprengett később is vezéri sátrában, végül is futárt küldött Zelma néniért.

A drága Zelma néni másnap el is jött. Igazán nagyon kedves volt, mindjárt egy kis rendet is csinált a sátorban és kifényesítette a lándzsákat, kardokat, sisakokat.

— A feleséged kicsit jobban is törődhetne veled —motyogta munka közben.

Kisvártatva Caesar kirukkolt a kérdéssel:

— Mit gondolsz, drága Zelma néni, átkeljek a Rubiconon, vagy sem?

Zelma néni összecsapta a kezét.

— Meg vagy te őrülve? Minek ez az ugrálgatás? Nem jó neked a Rubiconnak ez a partja? Mit akarsz? Nagyon szép, füves part, halászni, fürödni is lehet . . . Maradj te csak a fenekeden . . . Ottó bácsi sem kelt át a Rubiconon, mégis megvan . . . Ottó bácsinak ne is említsd a szándékodat, úgyis elég magas a vérnyomása.

Caesar elgondolkozva nézett maga elé. A nénikéje tovább érvelt:

— A Becskereki kartárs már átkelt a Rubiconon?

— Nem — hangzott a válasz.

— Na látod! — csapott le diadalmasan Zelma néni. — Pedig az egy óberhóhem. Azt suttogják róla, hogy isten akar lenni. Te csak figyeld a Becskerekit, ha ő átkel a Rubiconon, kelj át gyorsan te is . . .

— Nem tudom, hogy mit csináljak . . . — sóhajtotta Caesar.

Miután Zelma néni eltávozott, sétára indult. Útközben találkozott a házfelügyelőjével, aki aki nem köszönt vissza neki.

— Vajon miért? — morfondírozott. — Azért, mert át akarok kelni, vagy azért, mert tétovázom?

A házfelügyelő szigorú hangon utánaszólt:

— Aztán jó lesz, ha esténként nem bömbölteti annyi ideig a fanfárokat!

Caesar kiballagott kedvenc elmélkedő helyére, a Rubicon partjára és ott leült egy sziklára. Órák hosszat üldögélt, gondolkodott, aztán úgy döntött: átkel! Lesz, ami lesz — átkel!

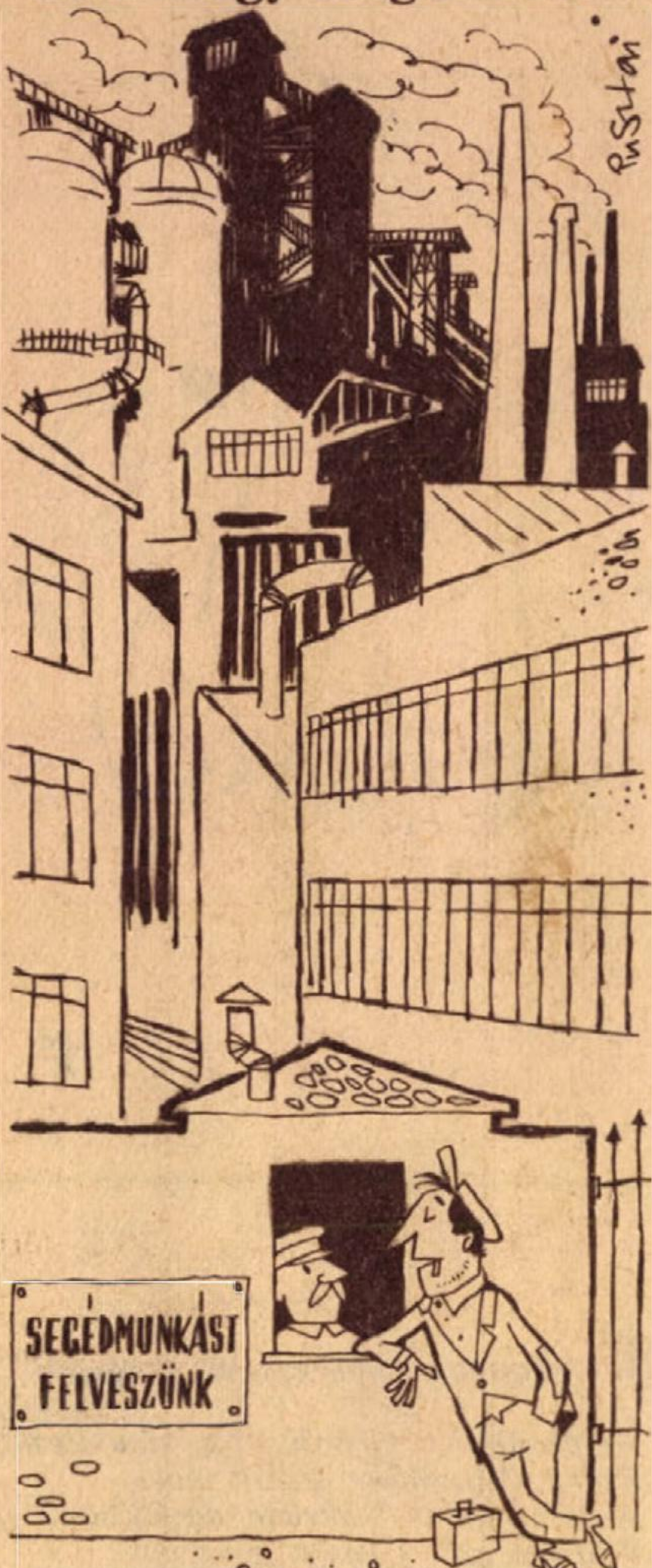
Hát többek között ezért is nagy ember Julius Caesar, ezért került bele az iskolai történelemkönyvekbe, mert NEM TÖRŐDÖTT AZZAL, HOGY MIT FOGNAK SZÓLNI A ROKONOK ÉS AZ ISMERŐSÖK.

Kérem ezt is figyelembe venni a történelmi kutatásoknál.

Előre is köszönöm.

Mikes György

Aki megnézi, hova megy dolgozni...

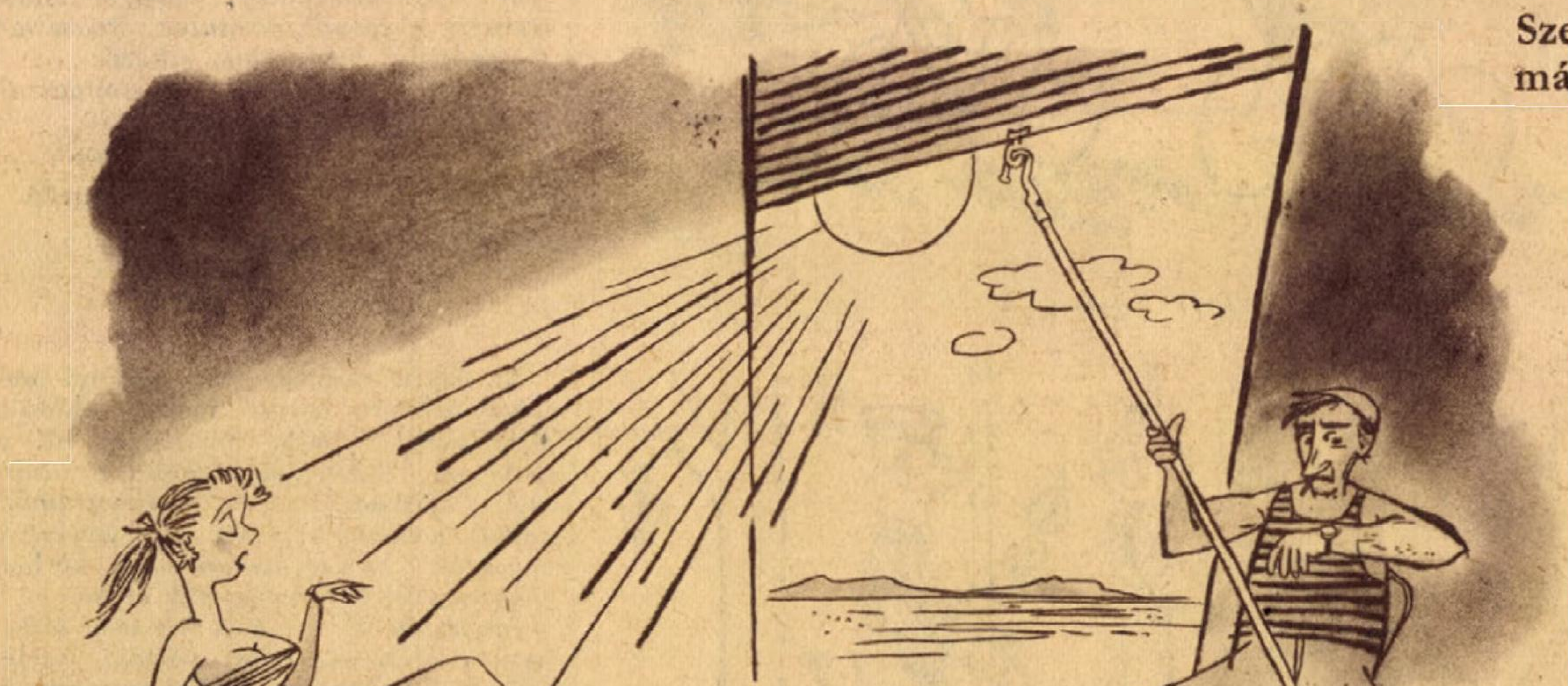
— Na és mondja csak, a nyereségből mennyi részesedést kapok?

Csábítás

Réber László rajza

Szeptemberi másodpercek

Toncz Tibor rajza

VÉNASSZONYOK NYARA

Réber László rajza

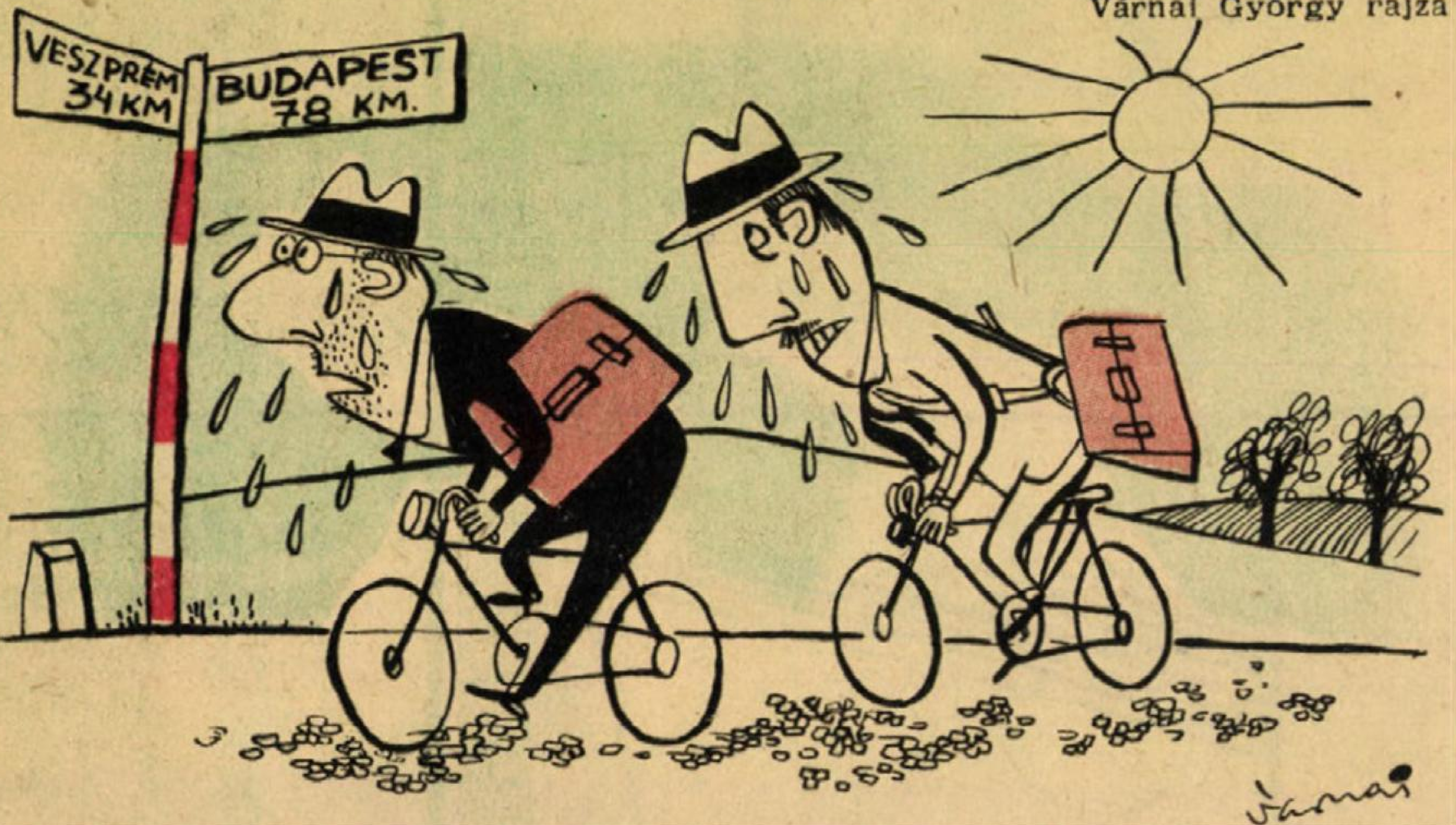

Egy kis délutáni álom a ligeti padon...

Rajzos javaslatunk

(Hogyan lehetne csökkenteni a fölösleges vidéki kiszállások számát.)

Várnai György rajza

Itt az őszi szezon!

Gerő Sándor rajza

— Egy nagyon fontos figyelmeztető levelet hoztam...

TÉVEDÉS

Félnégykor felébredtem s ágyam
szélén,
Az ablaknak fordulva így tűnődtem:
Ezermillió ember alszik most
A félvilágon. Szikrázó agyukban
Pihenni tért a tiszta gondolat
És testükben a sejtek légiói
A létezéstől boldogan tolongnak,
Hogy reggel kedv s erő feszüljön,
édes
Öröm, áradjon szét a szürke földön...

Ám ekkor észrevettem, hogy az ablak
Helyett a falnak fordulok. Bocsánat
— Szóltam magamhoz elnéző
mosollyal —
Minden másképp van. Kínos. Sőt:
fatális...

Gyenes István

Mai nagymama

Az egyik eszpresszóban parányi asztalka mellett három nénike üldögél. Mindegyik őszhajú, mindegyik túl a hetvenen, mindegyik tejeskávét szürcsöl. A harmadik nemrég ült az asztalhoz, zsúfolt a csöpp helyiség, úgy gondolta, ha sehol sincsen szabad hely, korban mégiscsak ez a társaság illik hozzá.

Amikor leült, a másik két néni abbahagyta a beszélgetést, várták, kifélemiféle ez az „idegen", aki az asztalukhoz ült. Az idegen is észrevette az általa okozott csendet és barátkozni kezdett. Odafordult egyikőjükhöz:

— Aztán, tessék mondani, unoka van már?

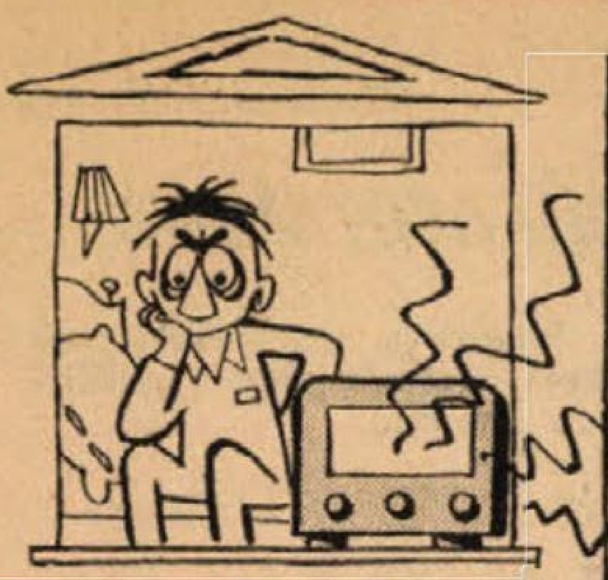
A kérdezett indignálódva felelte:

— Ugyan, nem való az nekem, dolgozó asszony vagyok, nem akartam unokát!...

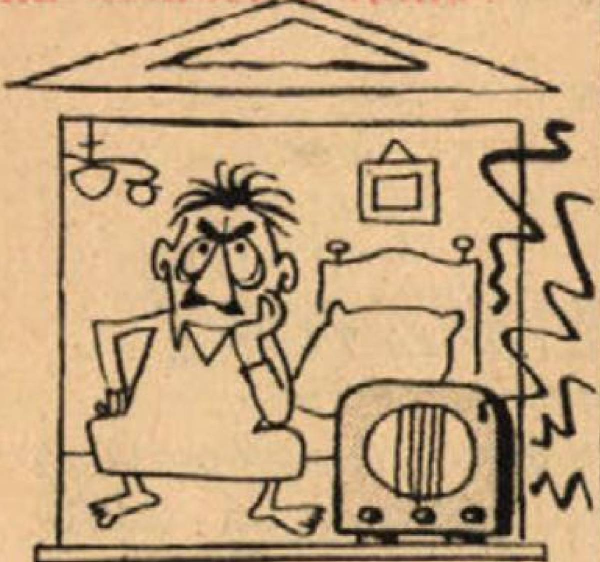
(tp)

Miért kell a CSENDRENDELET?

Leckéztetés

— Hadd tudja meg a nyavalyás, milyen az, ha bömböl a rádió!

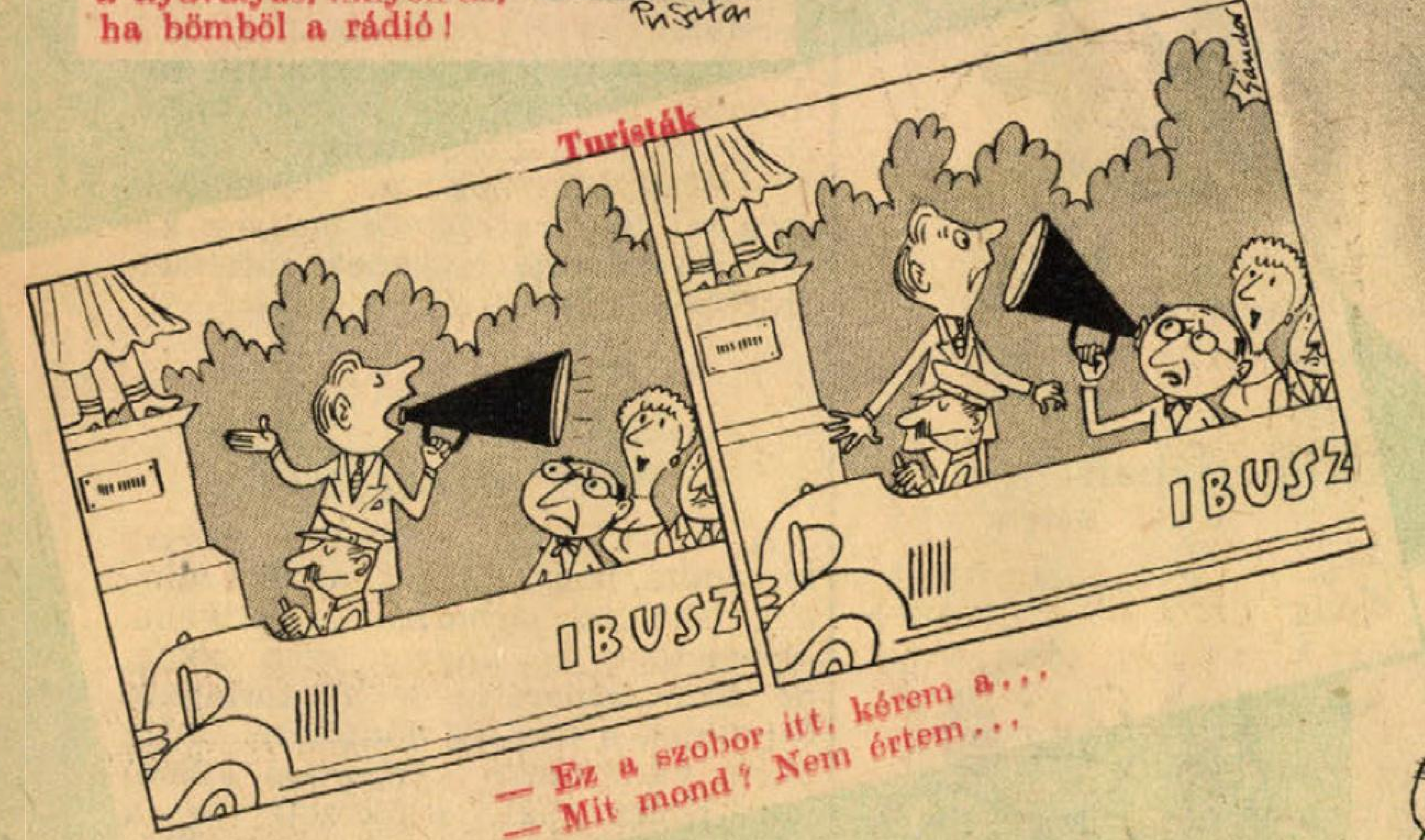
— Hadd tudja meg a nyavalyás, milyen az, ha bömböl a rádió!

Ködben

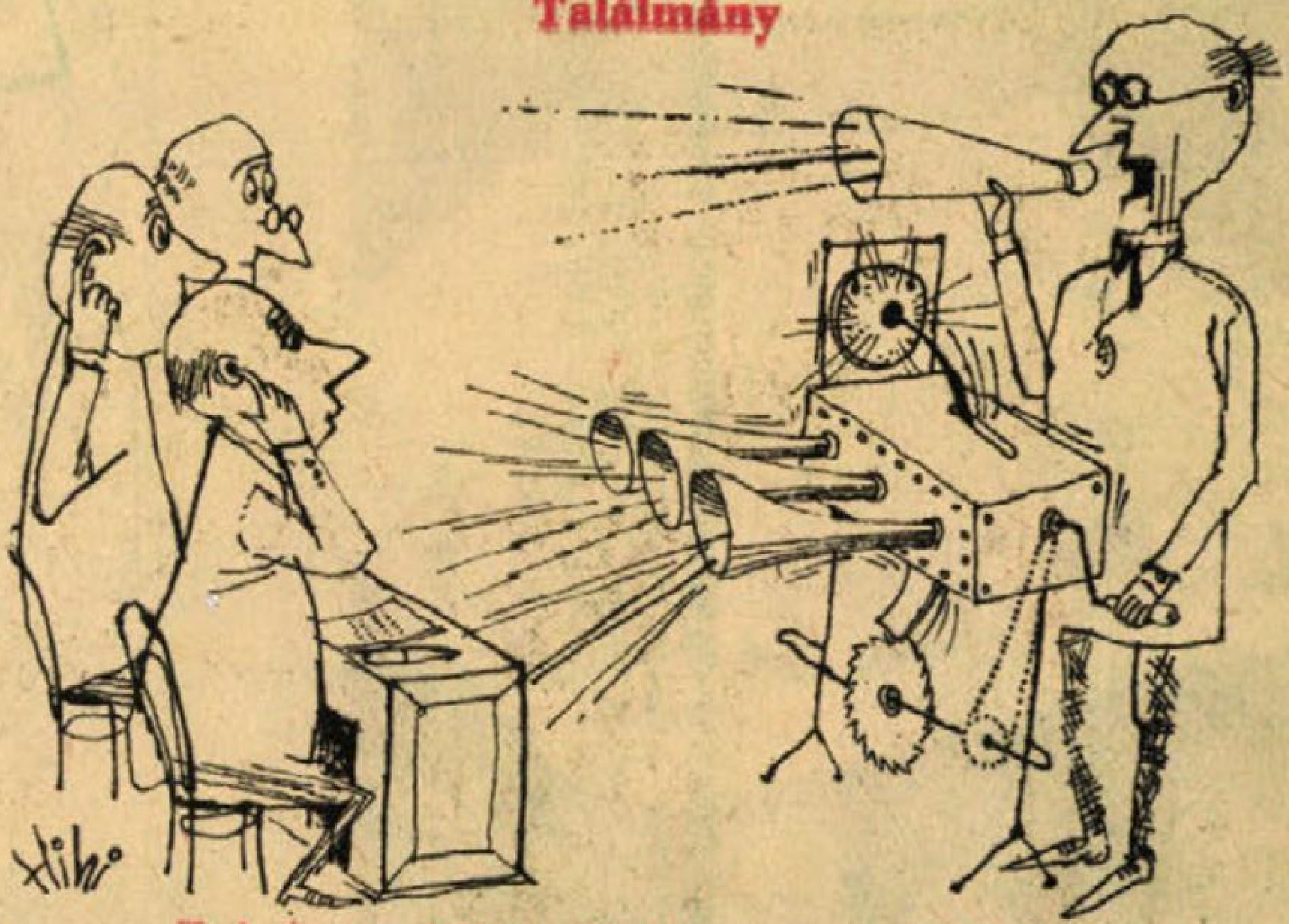
— Budapest fölött vagyunk!
— Honnan tudod, hiszen nem lehet látni semmit!
— De hallani lehet!

Turisták

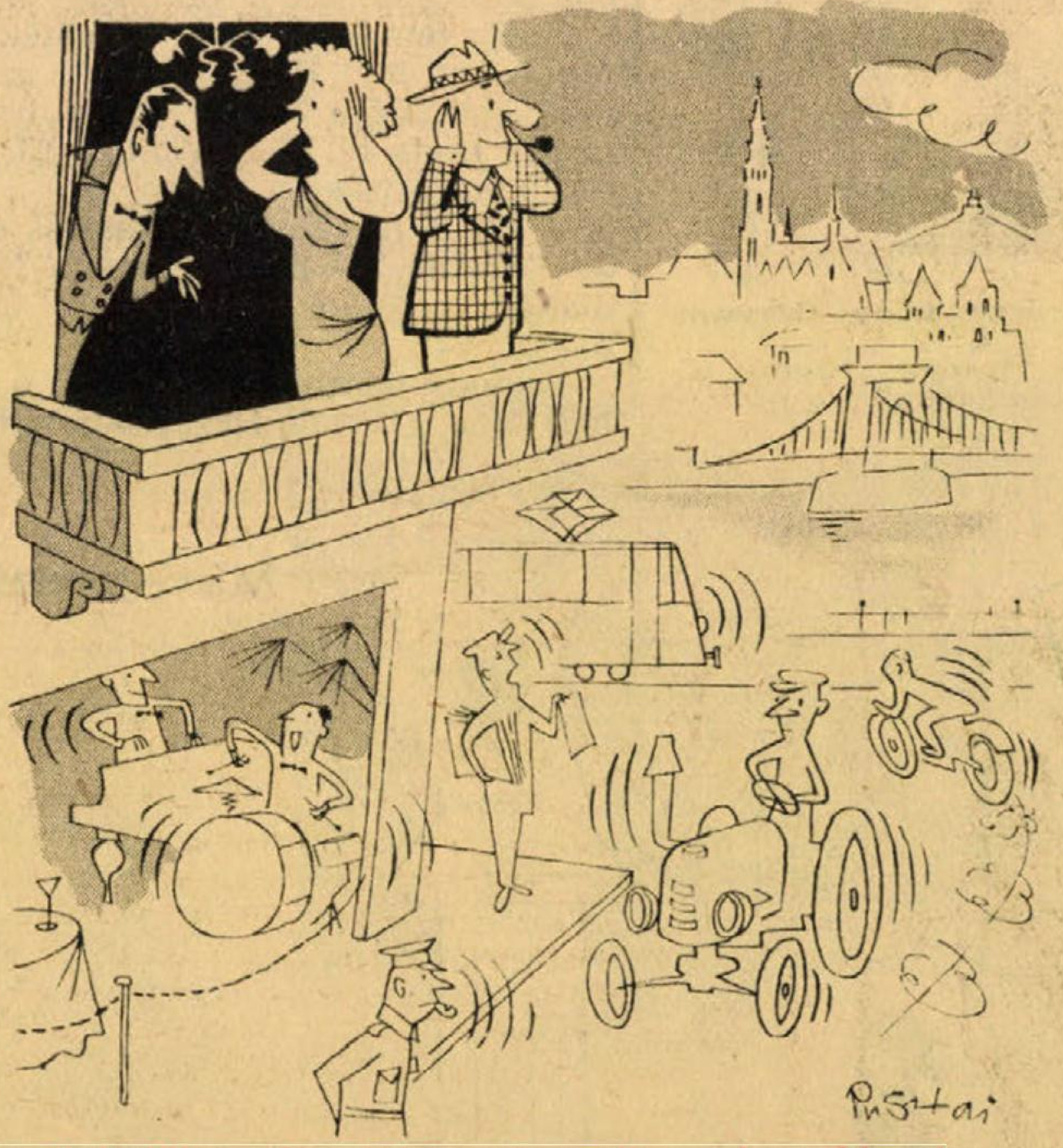
— Ez a szobor itt, kérem a...
— Mit mond? Nem értem...

Találmány

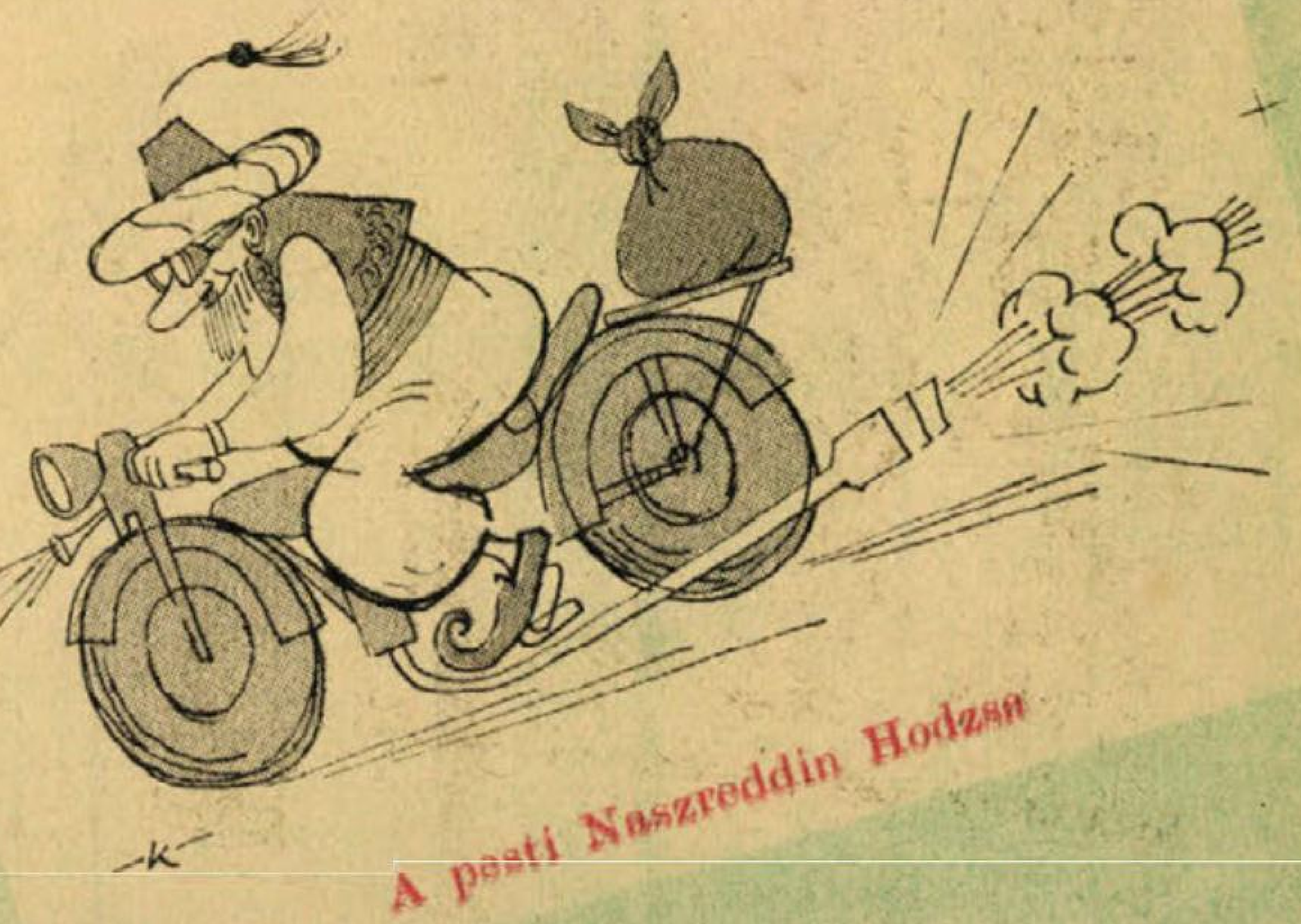
— Zajgépem kiküszöböli az utcai kakofóniát, túlharsogja a traktort, a motort, az autódudát és saját magát...

Büszkeségünk

Külföldi vendég: Budapest egyike a legszebb városoknak, viszont a legzajosabb az egész világon!
A szobapincér: Igyekszünk, Madame...

A csendháborító

A pesti Naszreddin Hodzsa

Sándor Károly rajza

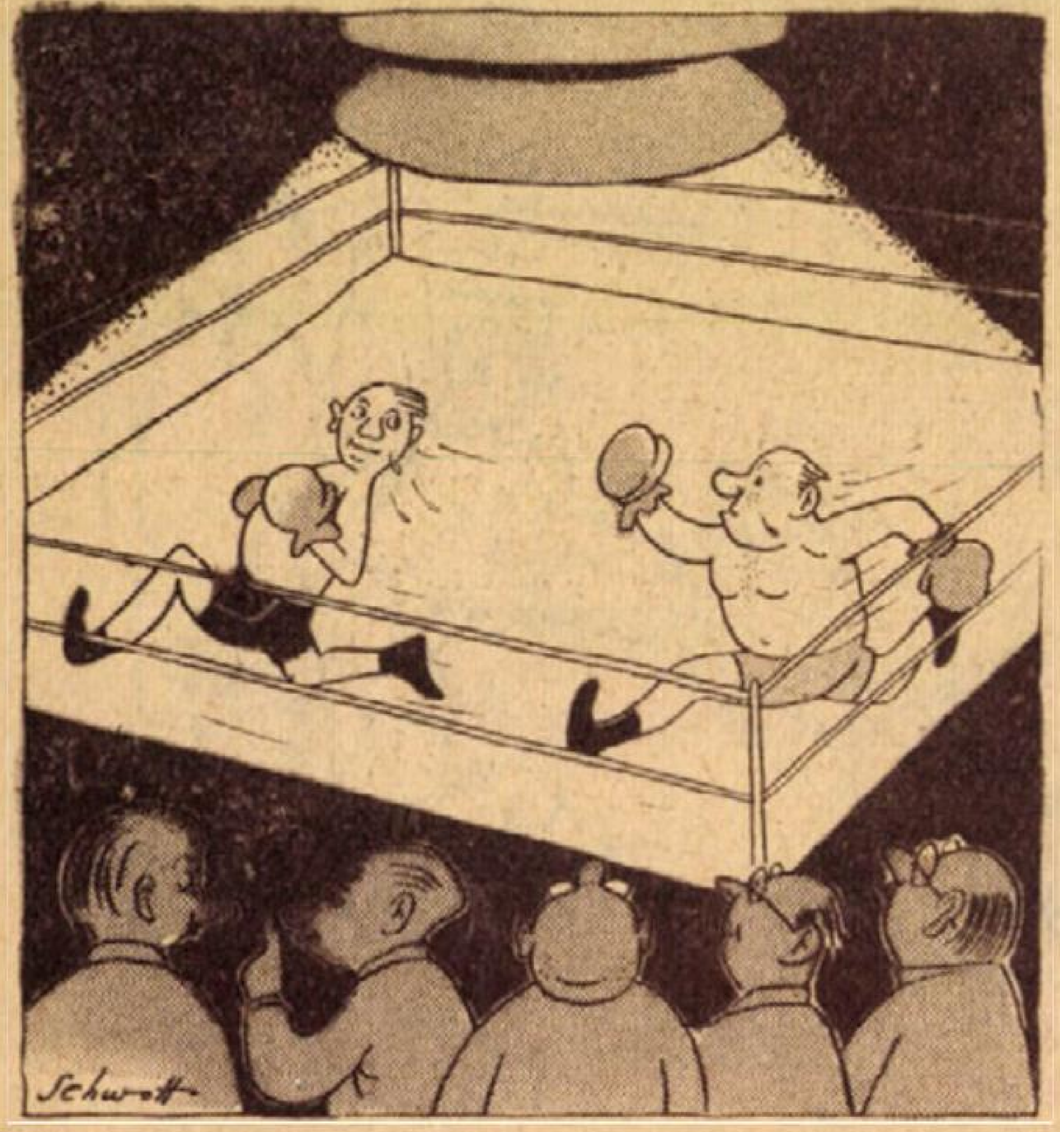
Sóhaj

— Hiába, úgy látszik, nekünk minden sikerül!

Döntő futam a ringben

Schwott Lajos rajza

— Mit gondolsz, melyik lesz az első?

Drogériában

Sándor Károly rajza

— 81 fillér a cucli? Hogy fizessem ezt ki?

— Egyszerű... Tetszik fizetni 83 fillért és kettőt visszaadunk...

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A tanító megkérdi az iskolában:

— Na, Kovács, ki volt a III. Henrik apja?

— II. Henrik.

— Helyes. És ki volt az I. Lajos apja?

— Nulla Lajos.

Családi esemény előtt

A nyugati újságírók rohamosztaga meglepte a svájci Alpokban üdülő monakói herceget és feleségét Grace Kellyt. Addig erősködtek, míg a herceg fogadta a zajos társaságot. Követelték, mondja meg azonnal, valóban igaz a pletyka, hogy az ifjú menyecske második gyermekét várja. A herceg indulatosan felelte:

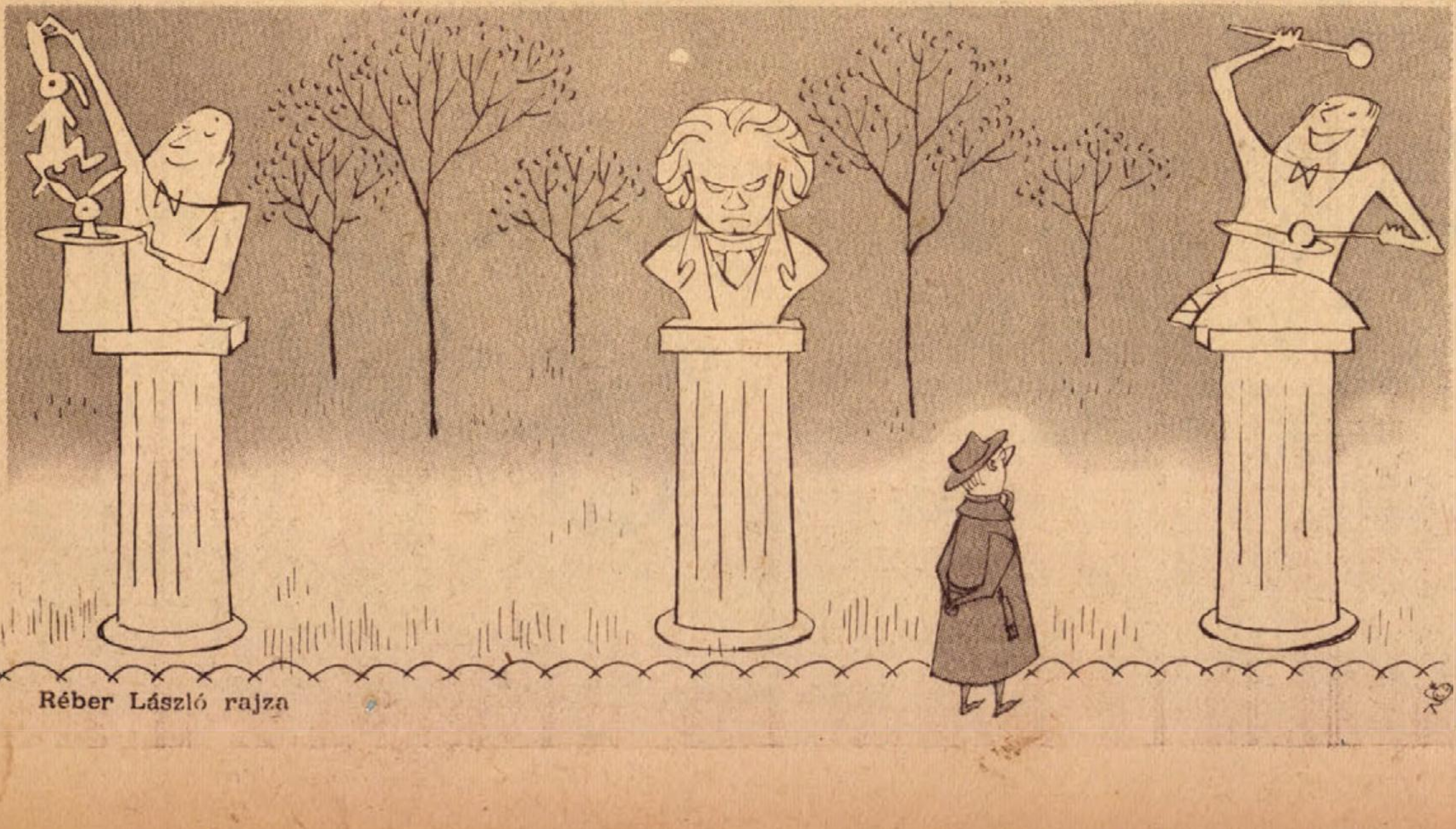
— Most folynak a vizsgálatok, még mi sem tudjuk. De nagyon kérem önöket, ne legyenek türelmetlenebbek, mint a szülők...

Elmélet és gyakorlat

A washingtoni legfelsőbb bíróság kimondta, hogy a néger tanulók minden iskolába járhatnak Amerikában. Elméletben ez nagyon szép dolog, de mint ismeretes, a gyakorlatban fütyülnek a bíróság döntésére. Little Rock városkában (Arkansas állam) hat néger diák iratkozott be a középiskolába és a tanév megindításakor megjelent, hogy megkezdje tanulmányát. Az iskola sportkedvelő diákjaiból, elsősorban a futbalistákból, rugby-játékosokból és boxolókból falat emeltek a tanterem elé és a színes tanulókat nem engedték be. Megjelent Mr. F. B. Wright, az iskola igazgatója és a törvény betartására hívta fel a diákjait. Kifütyülték, elkergették.

— Ezt a törvényt a választás évében hozták, — magyarázta a fehér diákok vezetője és így nem érvényes.

Micsoda politikus lesz ebből a fiúból! Még a Fehér Házig is felviheti!

Művész-sétány

a Filharmónia rendezésében

Réber László rajza

Rock and Roll

Toncz Tibor rajza

— Mondtam, hogy nem lehet ezt itthon járni, Manci! ...

Szeptember vége felé

Egy irodát itt hadd foglaljak dalba,
egy elosztót a többiek között,
amelytől tegnap úgy meg voltam hatva,
hogy szemeimbe forró könny szökött.

Ez úgy számolta fel restanciáit,
melyekkel mind a nyáron elmaradt,
hogy elment tán a legvégső határig
és semmit sem hagyott a pult alatt.

— A kilences bolt huszat kért ma reggel —
hangzott egy női ajkon ott a szó.
– Harmincat küldjünk! – felelt könnyű kedvvel
egy férfi, a felettes dolgozó.

— A negyvenes bolt kilencvenet óhajt!
— Ó, küldjünk máris száznegyvenhatot,
hisz — mondta, amig elnyomott egy sóhajt —
ez júliusban keveset kapott!

— És negyvenet kér itt a huszonhárom!
— Igen? Hát küldjünk nyolcvanat neki,
hisz emlékszünk, hogy amit kért a nyáron,
felét tudtuk csak teljesíteni!

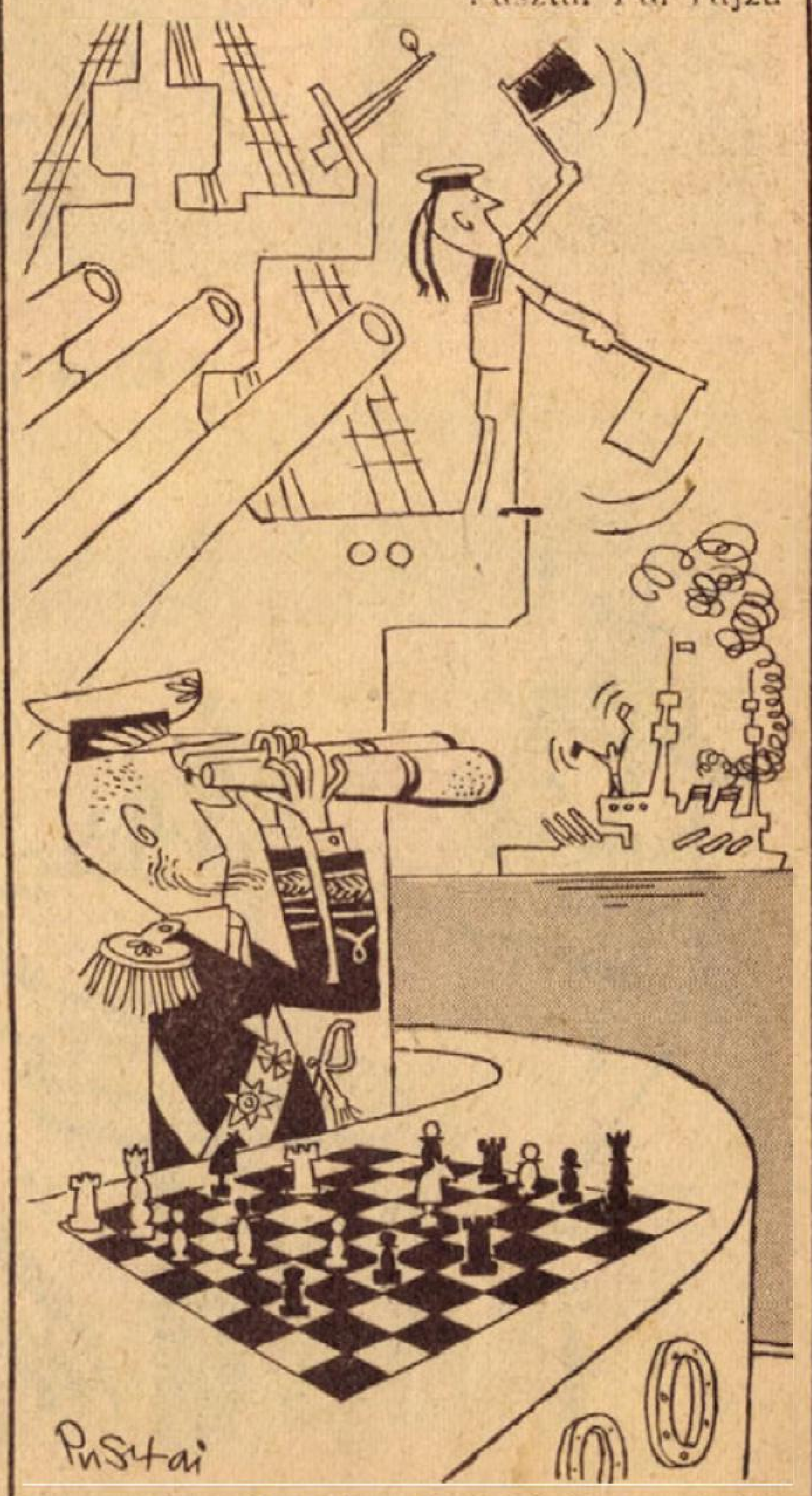
És így tovább és egyre bőkezűbben
pótolták ők a mulasztottakat,
ily egyszerűen s mégis nagyszerűen —
hol van oly munka, mely ma így halad?

Nos, megmondjam ki volt, kiről e szép nyár
legvégén ajkam ily vigan dalolt?
Hát nem tudod? A budapesti jéggyár
jégtábla-osztó irodája volt!

Lovászy Márton

Békés hadgyakorlat

Pusztai Pál rajza

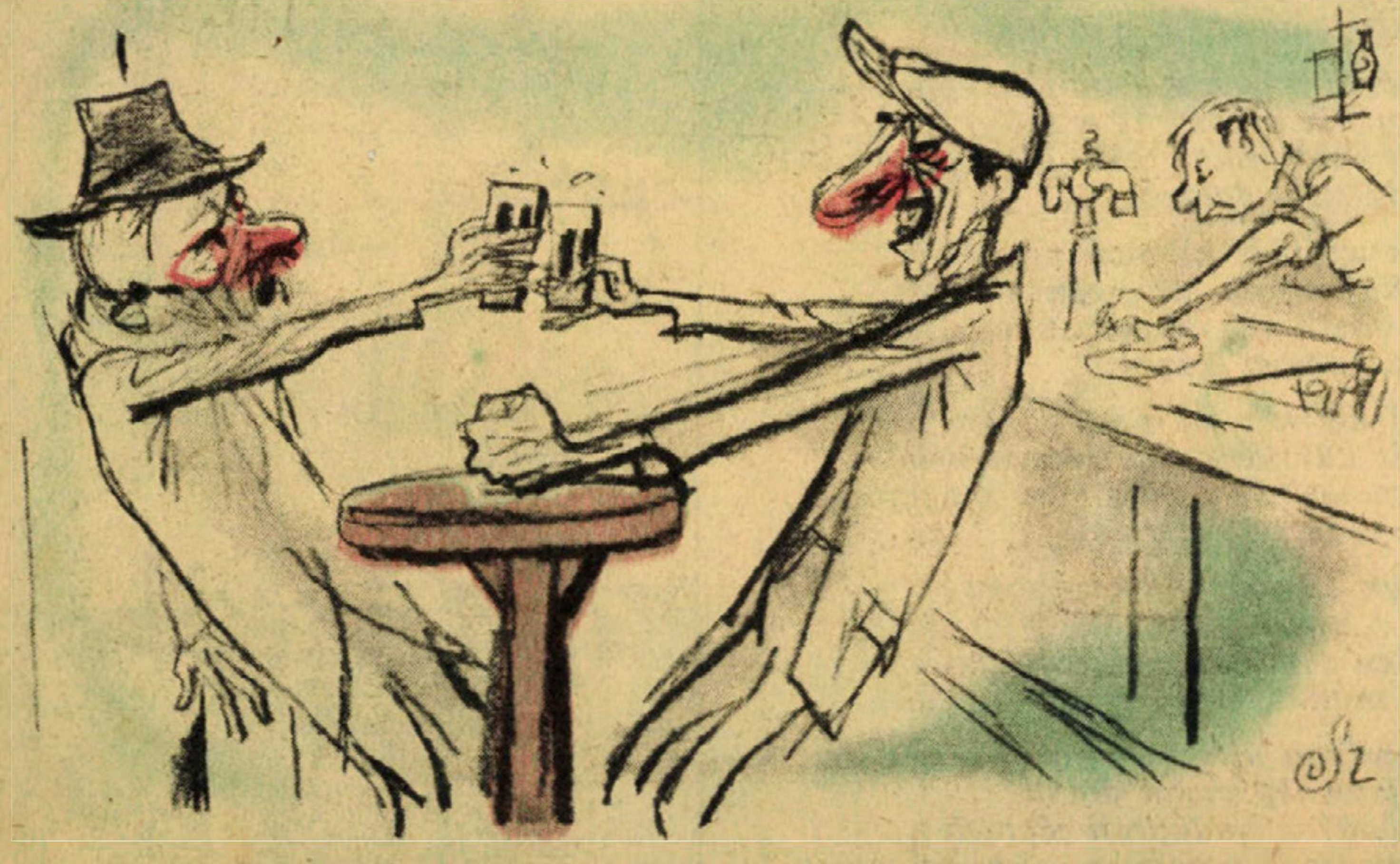

— Az ellenfél azt jelzi, hogy a huszárral leüti a bástyát!

Erős jellemek

Szür-Szabó József rajza

. — Most arra koccintunk, hogy ezentul egy kortyot sem iszunk ...

DRÁMA

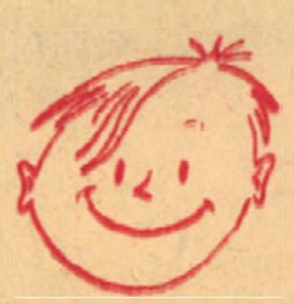
A villamos nagyon hirtelen indult el s ennek következtében a gyerek — mintegy tízéves, szőke, értelmes arcu fiu — rálépett az édesanyja lábára. A mama, aki szemmel láthatóan amúgyis szenvedett a nagy hőségtől s mellesleg egy nagy csomagot is cipelt, idegesen és hangosan így szólt gyermekéhez:

— Egyen meg a fene, édes fiam, ma már éppen harmadszor lépsz a lábamra!

A gyermek erre nevetni kezdett. Hangtalanul, egyetlen nyikkanás nélkül nevetett a gyermek, látszott rajta, hogy szeretné elnyelni a nevetését, de nem tudja. És nem az ördög, még csak nem is a káröröm nevetett benne, hanem egyszerűen csak humorosnak találta, hogy már harmadszor lépett az édesanyja lábára. Mi tagadás, a gyermek önfeledt nevetésének láttán én is mosolyogtam, mert én meg azt találtam humorosnak, hogy a mama milyen gondosan számolja: hányszor lép a lábára a fia. A nevetés persze ragadós, s néhány másodperc múlva már az egész peron nevetett, a mama kivételével. Minthogy a fiú nem tudta idejében abbahagyni a nevetést, édesanyja nem sokkal utóbb felfedezte. S ekkor még hangosabban így szólt:

— Még te nevetsz? Mindjárt kapsz egy akkora pofont, hogy a füleden esik ki a szemed!

No, ezt már csakugyan nagyon nehéz lett volna megállni röhögés nélkül. A fiucska, akit élénk képzelőerővel áldott meg a Teremtő, nyilván látta önmagát a beígért nyakleves elcsattanása után, amint éppen a fülén esik ki a szeme. E merőben szokatlan jelenséget végtelenül humorosnak találhatta, mert — bár még mindig hangtalanul —, de most már tátottszájjal, önfeledten nevetett. Édesanyjától közben diszkréten és ügyesen elfordult, hogy könnyebben és gátlás nélkül nevethessen. Így aztán, persze, észrevette, hogy a nevetésben nincs egyedül: vagy nyolc komoly, felnőtt utas osztozik jókedvében. Ki szemérmesen vihogva csak ugy maga elé, ki pedig mámorosan kacagva, fikarcnyit sem tisztelve szegény mama bosszúságát. A villamos peronján a jókedv ülte nászát a brutális kegyetlenséggel. Máig is restellem, hogy én is résztvettem ezen a bacchanálián, de erős kollektív érzés van bennem s ez most megbosszulta magát. A fiú pedig láthatóan élvezve a sikert, diadalmasan nevetett. S ekkor ismét megszólalt az a szegény asszony, és nagyon nyugodtan és nagyon komolyan azt mondta:

— Szóval még mindig nevetsz! Vedd tudomásul, hogy holnap nem jössz velem Terka nénihez.

No hiszen! Ha eddig mindannyian komoran szemléltük volna a fejlődő drámát, *erre* a fenyegetésre akkor is felderültünk volna. Még hogy nem mehet Terka nénihez! Dehát hol van az a gyerek, aki szívesen látogat el Terka nénihez, amikor annyi minden egyébbel szórakozhat ebben a jó meleg szeptemberben. Tudnia kellett ezt szegény mamának is, de kétségbeesésében már nem talált hatásosabb fegyvert, ezért fanyalodott rá Terka nénire. A végzetet most már nem lehetett megállítani. A fiucska kék és lila volt a teljesen eredménytelenül visszafojtott röhögéstől, s mi többiek most már szégyenkezve, de egyenletes iramban, megállás nélkül vihogtunk.

S ekkor eldördült a pofon. Hirtelen, visszakézből. Elég csípős lehetett. A fiú arcán elhalt a nevetés. Szája lassan lefittyedt s szeméből két kövér könnycsepp bújt elő. Aztán még kettő és még négy és még hat. Bőgött. És közben körülnézett a peronon.

Az utasok egyike-másika újságjába mélyed, jómagam kinéztem az ablakon, a többiek közömbös arccal nézegették egymást.

A gyerek látta, hogy csak ő sír egyedül.

Tabi László

Segítség! Pempő!

Pempő-láz tört ki és hódítja híveit az országban. Amerre mégy, mindenütt erről esik szó. Royal Opera néven már gyártják a pempős krémet, amely szépít, fiatalít, frissít, gyógyít. Aki véletlenül még nem tudná: a pempő az az anyag, amellyel a dolgozó méhek az anyakirálynőt táplálják. Honi dolgozó méheink még mitsem sejtve táplálták anyakirálynőjüket, amikor a külföld óriási reklámot vert és a vegyészeti gyárak, kozmetikai üzemek hatalmas pénzeket vágtak zsebre a szépnem-milliók retiküljeiből. Ettől gyógyult meg állítólag a pápa, ettől nőtt ki X. aggastyán haja, ez adta vissza ifjúságát a tízes évek egyik némafilmsztárnőjének, s ma bakfist játszik és lepipálja Sophia Lorent és Marina Vladynak is sok borsot tör az orra alá.

A külföld már réges-régen a teknőckivonatokról állítja ugyanazt, amit annak idején a pempőről. De mi most, hogy alaposan hozzákezdtünk a pempőkutatáshoz, végére akarunk járni és teljesen kiaknázzuk a lehetőségeket. Éppen ezért nagyobb szabású Alföld-fásítási kampány indult meg hazánkban, amelynek következtében nemcsak a futóhomokot kötjük le, az aszályt gyűrjük a felhők fölé, és több akácvirágot termelünk a méheknek, hanem több pempőnk is lesz.

Felkerestem egyik kutatótudósunkat, aki örömmel újságolta, hogy élete eddigi legnagyobb eredményét érte el egy pempővel kezelt hatvanéves férfinél. Megmutatta a kezelt fényképét pempőkúra előtt és után. Kúra előtt: se haja, se szemöldöke — noha bevallása szerint húsz év óta minden hajnövesztőszert kipróbált. Kezelés után: az agg úr arca teljesen kisimult a ráncoktól, haja göndör-feketén hullik homlokára és hetenként kétszer nyiratkozik, bajuszát hátul csokorba kötve hordja, bevallása szerint naponta háromszor borotválkozik, hogy ifjú feleségét csók közben meg ne karcolja, reggel és este fát vág, már huszonöt mázsa tüzelőjüket felapritotta, hogy felesleges energiáját levezesse, de így sem bírja minden erejét elhasználni. Ezért úgy döntött, hogy társadalmi munkában beáll krampácsolónak a Fővárosi Villamosjavitó Vállalathoz.

A tudós elmondta még, hogy élete hátralevő éveiben azt akarja elérni, hogy ne legyen többé sovány nő, tűnjön el minden szarkaláb és mindenki ott legyen gömbölyű, ahol azt az esztétika divatja éppen megkívánja.

Bízom kutatótudósaink és népünk kimerithetetlen erejében és remélem, hogy ha ilyen ütemben folyik tovább a munka és nem lesz évvégi lemaradás, Szilveszterkor azzal búcsúztatjuk az óévet, hogy máris fejlett pempőtermeléssel rendelkező, szépségkirálynőkben dúskáló országgá küzdöttük fel magunkat.

Szemes Piroska

Amerikai flotta a sziriai vizeken

Gerő Sándor rajza

Allah kezei hosszúak, de Eisenhower kezei, úgy látszik, még hosszabbak ...

Alsószoknya a divat

Várnai György rajza

Heltai Jenő: Egy reporter naplójából

I

Abban az időben, amikor a „Sas" országgyűlési tudósítója és politikai reportere voltam, szerkesztőm rajongott az interjúkért. Mihelyt valami történt vagy valami volt a levegőben, rögtön beszólt abba a kis udvari szobába, amelyben a haza sorsán őrködtem:

— Kajetán úr, interjúolja meg a minisztert!

Állandóan ünnepi fekete ruhában jártam akkor — más nem volt — csak cilinderemet kellett a fejembe nyomnom, hogy a miniszternél jelentkezhessek. Az idők folyamán az amerikai fürgeségnek és élelmességnek olyan fokára lendültem föl, amelyen a legkényesebb és legbonyodalmasabb ügyekben is tapintatos és eredményes munkát tudtam végezni. Büszke is vagyok rá, mert a modern újságírás koronája, a legszebb, legmulatságosabb és legizgatóbb újságírói munka a report. A jó reporter mindig többet ér, mint a rossz tárcaíró.

Történt tehát, hogy a politikai szemhatáron ismét fekete felhők borongtak. A legöregebb mamelukok sem emlékeztek olyan jégesőre, amilyen ezekből a fekete felhőkből zuhogott. Ez a jégeső elvert néhány serdülő panamát és a jégkárosultak még csak jajgatni sem mertek. Egyszóval a helyzet olyan volt, hogy a szerkesztő ismét beszólt az udvari szobába:

— Kajetán úr, interjúolja meg a minisztert!

Fejembe nyomtam cilinderemet és bekopogtattam a miniszterhez. Ismerős inas nyitott ajtót és barátságos mosollyal (de sok borravalómba került ez a mosoly!) mondta:

— A kegyelmes úr a birtokára utazott.

Toncz Tibor rajza

II

A kegyelmes úr birtoka közel volt a fővároshoz. Talán ötnegyedórányira. Habozás nélkül vonatra ültem tehát és a birtok felé robogtam. Jó kedvem volt, mert csak a politikai szemhatár volt borús, az ég felhőtlen kékségben pompázott és a nyitott ablakon keresztül friss tavaszi levegő cirógatta arcunkat.

Arcunkat? Igen, mert a kupéban ketten voltunk. Aggasztón csinos, fiatal hölgy volt a másik, aki nagy, kék szemével olyan álmodozón nézett bele a föntemlített tavaszi levegőbe, hogy a szívemen is valami tavasz-féle ömlött végig. Tekintetünk találkozott, a fiatal hölgy elpirult, azután elmosolyodott, azután megismerkedtünk.

Ne hallják hencegésnek, ha azt mondom, hogy a fiatal hölgy ismerte már a nevemet. Sőt látott is már. Egyszer verseket olvastam föl a kültelki Minerva-Kör estélyén. A Minerva-Kör a férjektől elhanyagolt asszonyok klubja volt. Önagyságaik parlagon heverő szenvedélyük egész hevével az irodalom felé fordultak és fiatal költők gyakran itt találták meg ideáljukat egy-egy érzékeny, de már érettebb szépségben. Háziasszonyom is tagja volt a Minerva-Körnek. Fölolvasásom egy kis házbértartalék következménye volt. Kékszemű szomszédnőm is jelen volt ezen a fölolvasáson, ezért pirult, ezért mosolygott, ezért ismerkedett meg velem és ezért vallotta be, hogy őt is elhanyagolja az ura.

Amikor a kegyelmes úr birtokával szomszédos állomáson kiszálltunk (igen, kiszálltunk), az első vallomás nehézségein túl voltunk már. Sőt elhatároztuk azt is, hogy utunkat tovább is együtt folytatjuk, mégpedig legkevésbé sem a megkezdett irányban és éppenséggel nem abba a városba, amelyben a nejét olyan galádul elhanyagoló férj a gyógyszerészet misztikus tudományát űzi.

III

A kegyelmes úr birtoka tíz percnyire volt a vasúti állomástól. A vasúti állomás körül pedig jobbra semmi, balra semmi. Sehol fogadó vagy kocsma. Az elhanyagolt kékszemű kérdőn nézett rám, én ugyanúgy néztem az állomásfőnökre. A miniszterhez kell mennem, mit csináljak addig önagyságával?

Végre megállapodtunk abban, hogy öt perc alatt elkészülök az interjúval, addig önagysága újságot olvas az elsőosztályú váróteremben. A vasúti őrnél megvacsorázunk. A vasúti őr felesége vállalkozott arra hogy fejedelmi estebédet főz. A legközelebbi vonattal pedig indulunk tovább.

Mindezt elég jól eszeltük ki, tehát megnyugodva vágtam neki a pusztaságnak, amely az állomást a kegyelmes úr kastélyától elválasztja. Legnyájasabb mosolyomat öltöttem föl, mikor a kapun benyitottam és a szobalány készségesen bevitte névjegyemet a kegyelmes úrnak. A kegyelmes úr kisietett, megrázta a kezemet és jókedvűen mondta:

— Szép, hogy meglátogatott. Nagyon szép! Hát mi jót hozott?

— Vinni akarok, kegyelmes uram...

A miniszter összeráncolta a homlokát:

— Politika? Interjú?

Némán bólintottam. A miniszter fölsóhajtott:

— Nem szeretem. Nagyon nem szeretem. De ha muszáj...

— Muszáj, kegyelmes uram. Méltóztatik tudni, hogy a Times és a Le Figaro is tőlünk kapja tudósításait...

— Persze, persze... No jó, majd vacsora után.

Szédülni kezdtem.

— Vacsora után?

— Addig is... szereti a lovakat? Nézze meg a ménesemet. Van itt ló bőven.

Megadással követtem a minisztert, megnéztem a ménest. Azonban minden Nóniusznál és minden Bibor—Gidrán-nál pokoli nyilallást éreztem az oldalamban... folyton az elhanyagolt kékszemű jutott eszembe. A miniszter hosszasan magyarázott, ki tudná megmondani, mit? Én nem, mert nem hallgattam oda. Mind türelmetlenebb lettem, végre a 95-ik Nóniusznál félbeszakítottam a szemlét.

— Kegyelmes uram... bocsánat... de a vonat... lekésem.

— Sebaj. Ha lekésik, az autóm beviszi Pestre. Itt marad vacsorára...

— Kegyelmes uram, végtelenül boldog vagyok... de lehetetlen a szíves meghívást elfogadnom...

— Miért?

— Nem vagyok egyedül...

— Ejnye, ejnye...

A miniszter rosszkedvűen vezetett vissza a kastélyba és öt perc alatt elmondta mondanivalóját. Elbúcsúztam, azután vágtattam vissza az állomásra. A kékszemű haragosan toppantott és idegességében zsebkendőjét tépegette. Bevonultunk a vasúti őr házikójába és a következő pillanatban a borjúpörkölt fűszeres illata csapott felénk az impozáns tálból.

IV

Ugyanabban a pillanatban kinyílt az ajtó és belépett a miniszter.

— Nagyságos asszonyom — mondta udvariasan a kékszeműnek — tiltakozom az ellen, hogy itt vacsorázzon. Kérem, legyen szerencsém. Az ura nagyon ügyetlen volt elhallgatta, hogy a nagyságos asszonnyal van itt... Kérem!...

Minden teketória nélkül karonfogta a feleségemet, én pedig a nagy bűnösök nyugtalan lelkiismeretével követtem őket. A kékszemű csintalanul mosolygott, csacsogni kezdett, kacérkodott a miniszterrel, egyszóval beleélte magát a hű feleség szerepébe. Én mind nyugtalanabb lettem, és amikor a kastélyban a pazarul terített asztal mellett helyet foglaltunk és a kegyelmes asszony régi, patriarkális szokás szerint maga kezdett minket kiszolgálni, pokolian kényelmetlenül éreztem magamat. A kékszeműn azonban semmiféle zavar tünetei nem mutatkoztak, nyugodt és előkelő volt és mindenkit meghódított. Éhes voltam, mint a farkas, de alig ettem...

Vacsora után a kegyelmes úr saját kis kocsiján vitt ki minket az állomásra. Sajátkezűleg hajtott, a kékszemű ott ült mellette, míg én udvariasan a kocsis helyét foglaltam el. Ők ketten halkan beszélgettek. Nemigen figyeltem oda, de annyit mégis hallottam, hogy a miniszter titokzatosan súgta neki:

— Tehát Pesten...

És úgy szorították meg egymás kezét, mint akik értik egymást. Amikor aztán mi ketten ismét együtt robogtunk tovább, a kékszemű, aki észrevette, hogy egy kicsit elkedvetlenedtem, csintalan nevetéssel mondta:

— Kár, hogy maga nem államhivatalnok, ... most karriert csinálhatna!

CSALÓDÁS

A Szigeten találkoztam vele, alkonyatkor, szerdai napon, egy héttel ezelőtt. A hegyek mögött lebukó nap rőt sugárkoszorújában hirtelen jelenésként bukkant elém váratlan meglepetéseül a nyári melegben fulladó parknak. Dicsőséges *szakáll* volt. Hatalmas, lendületes, erőt sugárzó és határozott, mégis lágy, hullámos, gyengéd és jóakaratú. Gesztenyebarna fodrai közül itt-ott egy-egy szőke szál csillant elő, hirdetve a szelíd lelkület diadalát, a forrongó indulatok fölött. Rövidnadrágos suhancéletem rajongott példaképe, Nemo kapitány hordott ilyen szakállat a „Rejtelmes sziget" huszonharmadik oldalán; mozdulatlanul rézbemetszve, valamely ismeretlen művész jóindulatából. Az évek homályos mélyéről íme most újra előbukkant ez a felejthetetlen kép, mintha csak annak a régi-régi regénynek hőse kelt volna életre, hogy kísértsen, hogy megejtsen az ifjúság feledhetetlenül édes emlékeivel. S a hunyó parázs fellángolt. Persze érett ésszel, felnőtt módon nem hittem újuló csodákban. Ha fájt is, ha keserű volt is, tudtam: nem Némo kapitány az, aki velem szemben sétál a virágok között a Nagyszálló előtt. Tudtam, hogy nincsenek csodák s Némo kapitány a tenger mélyén piheni örök álmát, kedves hajójának, a Nautilusnak ölébe zárva, lassan száz éve már.

De tudtam, igen, tudtam, s mélységesen hittem, hogy ezt a szakállat akárki nem viselheti. Tudtam, hogy ezt ki kellett érdemelni a sorstól, meg kellett küzdeni érte, megpróbáltatások szörnyű özönén keresztül kellett hozzájutnia annak, aki most szerényen, kerülve a feltűnést meg a gőgös formaságokat, egyszerű hétköznapokon is viseli. Oroszlánvadászt sejtettem mögötte, ki félelmet nem ismerve cserkészte be Afrika vadonjait, hogy párbajra keljen az állatok hatalmas királyával. Vagy sok vihart látott tengerészkapitányt, aki hosszú éveken keresztül állt rendületlenül az elemek tomboló, vad viharában, hideg nyugalommal őrködve a rábízott életek biztonsága fölött. Az is lehet, hogy sarkutazó — gondoltam — ki új földrészeket fedezett fel, az is lehet, hogy állatszelídítő, aki tigrisekkel és a halállal néz nap mint nap szembe.

Porszem voltam-e szakáll mellett. A kísértésnek mégsem állhattam ellent. Rövid tusakodás után a szakállhoz léptem és bizonytalanul, dadogva rebegtem el nevemet.

— Kedves mester — kérleltem — ne haragudjék, hogy megzavarom fontos sétálásában. Egy fületlen gombot se érne többé az életem, ha nem mondaná meg nekem: kicsoda ön? . . . Mindent, érti, mindent tudnom kell! . . . Hogy hívják? . . . Mit keres itt? . . . Mik a tervei? . . .

— Nos hát én . . . — nézett rám féloldalasan — én tulajdonképpen . . . de miért érdekli magát az, hogy én ki vagyok?

Összetettem a kezem és rimánkodtam. Kétségbeesésem meghatotta — megadással válaszolt:

— Kérem, furcsa, de ha mindenáron tudni akarja — vállat vont — itt lakom a Nagyszállóban. Barna András vagyok, a keresztúri pékvállalat könyvelője . . .

Egy világ omlott bennem össze! Legalább főkönyvelő lett volna! . . .

Csajági János

HATÁSOS REKLÁM

Réber László rajza

Őszi nagytakarítás

Várnai György rajza

— Nem emlékszik, Kovácsné, hova tettük a férjemet?

Bürokrata a sportpályán

Szepes Béla rajza

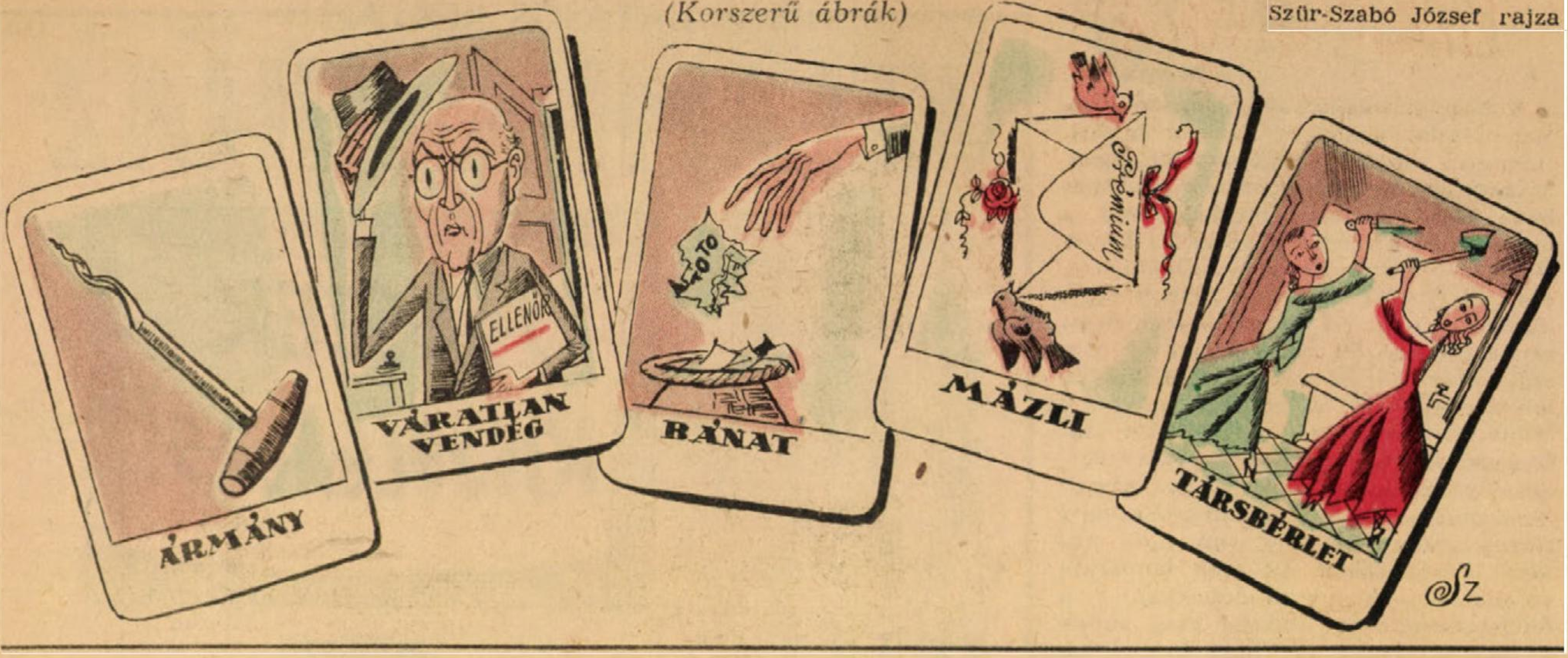

— Szabad a belépőt?!

VETŐKÁRTYÁT ÁRULNAK A TRAFIKOKBAN

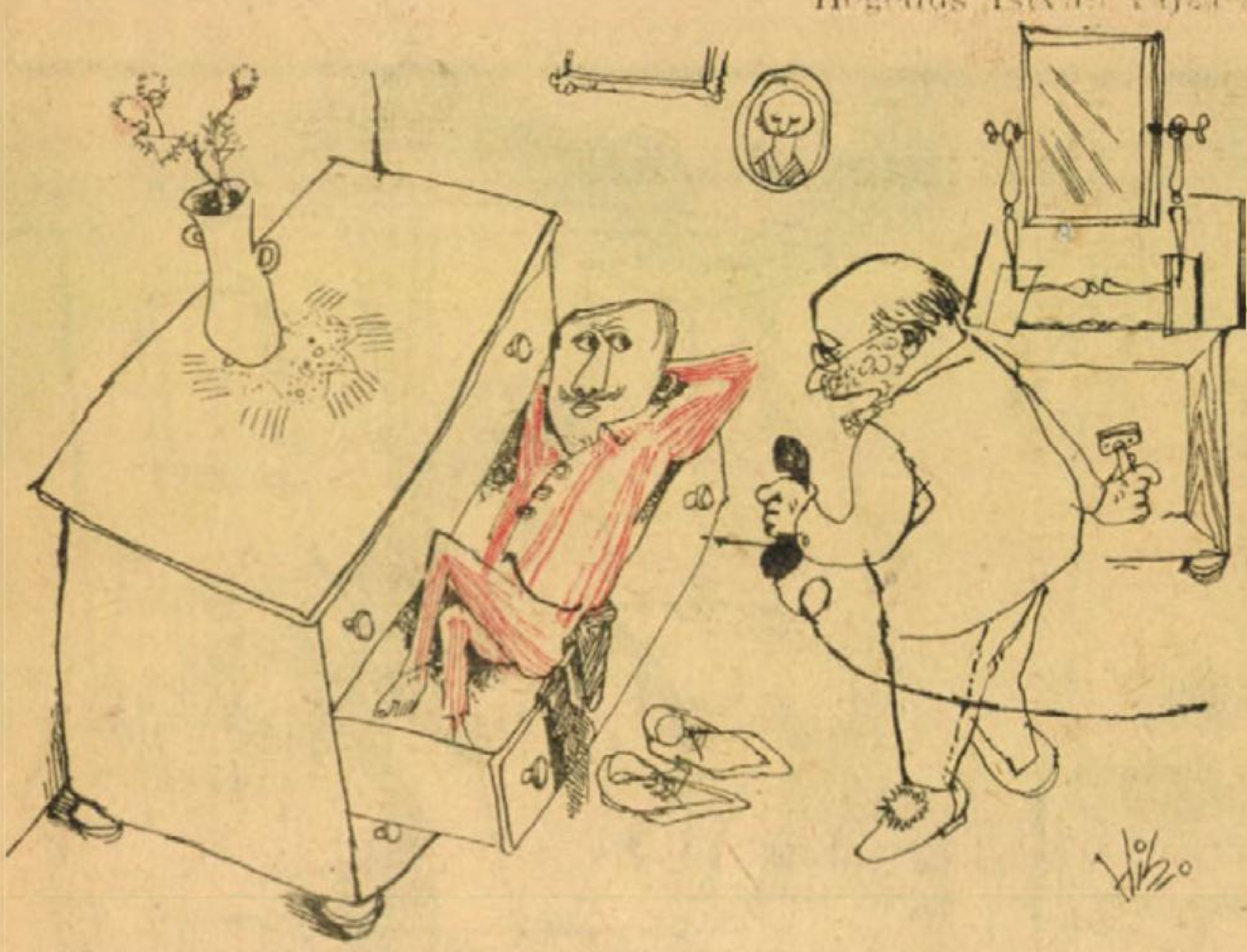
(Korszerű ábrák)

Szűr-Szabó József rajza

Albérlet

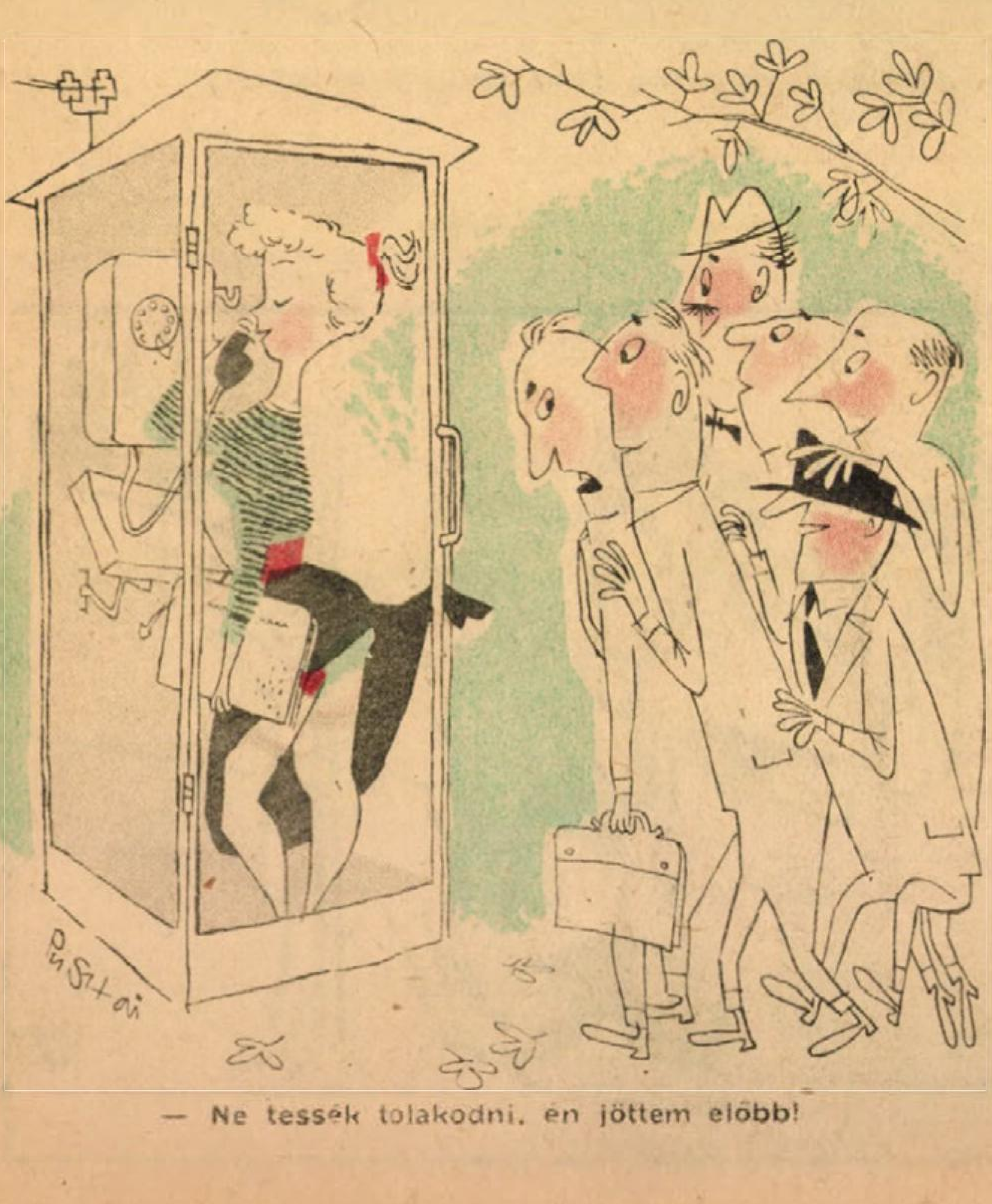
Hegedűs István rajza

— Petneházi urat a telefonhoz kérik . . .

Pozícióharc

Pusztai Pál rajza

— Ne tessék tolakodni, én jöttem előbb!

SORSFORDULAT

Beálltam horgásznak.

Ezt azzal a sajátságos gőggel jelentem be, ami csak kedvező sorsfordulatoknál tölti el az embert.

Láttam a minap Budán a nagy horgászversenyt, bizonyos idegenkedéssel néztem, ahogy majdnem ezren egész délelőtt kukacokat lógattak a kék Dunába és végül én akadtam horogra.

Úgy kezdődött, hogy közhasznú tevékenységem során megpróbáltam szóra bírni a verseny győztesét.

A jóarcú, szőke bajnok nem titkolt érdeklődéssel fürkészte képemet, vajon mit is tudok tőle kérdezni. Végre kinyögtem:

— Szeret horgászni?

A győztes döbbenten hallgatott. Ilyen váratlan, elemző és vesébe nyúló kérdésre aligha számíthatott.

A bajnok zavartan lehajtotta a fejét.

— Szeretek horgászni — vallotta be némi bűntudattal.

Ez a mondat érthetően különös hatással volt rám. Súlyosbította a pillanat fenköltségét, hogy az elnök lankadatlanul tovább szónokolt.

— Ki tudná megmondani, hogy az első csók izgalma nagyobb-e, vagy az az érzés, amikor harap a hal . . .

Már majdnem jelentkeztem, hogy szakszerű felvilágosítást adjak a szóbanforgó kérdésben, amikor a magyar igazság követelte harmadik válaszért is odafordultam a bajnokhoz:

— A siker titka?

Ő gondolatainak némi rendezése után:

— Tudományos alapon bizonyíthatom, hogy a horgászás nem tudomány, hanem szerencse dolga. Nem hiszi? . . . Kérem, én már a Totón is nyertem 2000 forintot. A második helyezett ma úgy fogott egy 99 dekás halat, hogy rágyújtott egy cigarettára, addig átadta a 12 éves kisfiának a botot és az ügyetlenül rántott egyet rajta és így akadt bele a horog egy harcsába.

Oltár dőlt össze bennem.

Ezután megkerestem a legbalszerencsésebb horgászt. Nem volt nehéz rátalálnom. Három óriási horgászbotja, ménkű nagy túracipője, reszelő hangja szinte vonzották a közfigyelmet. Tiltakozott az ellen, hogy feljegyezzem a nevét. Csupán keresztnevét engedte közölni, mert arról senkit sem ismernek fel.

Joachim barátunk — mert ez az a gyakori keresztnév — így foglalta össze horgásztapasztalatait.

— Annak köszönhetem kivételes balszerencsémet, hogy mindent a bajnok horgásztárs módszerével csinálok. Kérem, azzal a módszerrel nemcsak egy harcsát, de egy bárgyú kecskebékát, vagy egy félőrült ebihalat sem lehet horograkapni. És itt van ez a ruha, a horgok, a szák, beöltöztem, mint egy tábornoki hadsegéd és sehol semmi.

Már-már vigasztalni kezdtem ellágyultan, ám ő daccal felkapta fonnyadtan érdekes férfifejét. Itt van! Próbálja meg maga!

És parafanyelű horgászbotot nyújtott felém kínáló, ám mégis parancsoló mozdulattal.

Száraz torkomon még a hála szavai sem jöttek ki, csak belekapaszkodtam a botba. Nem volt rossz érzés . . . Bár ha az első csókkal hasonlítom össze ...

No, mindegy! . . .

Bajor Nagy Ernő

Vidéki dolgok

A Nagykunság fővárosában, még az ünnepi lázban égő Kisújszálláson történt, augusztus 20-nak verőfényes reggelén. A Szolnoki Cukrászipari Szövetkezet sátra előtt hármasban ücsörögtünk a sógorommal meg a feleségével. Egyszer csak a sógor felpattan, odavágódik az ennivalóan csinos, fehérbóbitás kávéfőző lánykához, s komor bikaábrázattal kéri a panaszkönyvet. Azonnal adta — vidéki romlatlansággal: alku nélkül és udvariasan.

A sógor visszaült a helyére, s a személyzet szorongó pillantásaitól kísérve, ezt írta be a panaszkönyvbe: „Panaszolom: a fekete jobb, mint Pesten és a kiszolgálók összehasonlíthatatlanul gyorsabbak, kedvesebbek és udvariasabbak. Ez három pesti ember panasza".

Ha csak haromé volna . . .

●

Dolgom akadt az elmult napokban Makón is. S ha már ott jártam, megnéztem az éppen vendégszereplő Budapesti Cirkuszt. Már jó órával a kezdés előtt beültem egy hideg sörre a szemben levő Otthon vendéglőbe. A szomszéd asztalnál negyvenes, tagbaszakadt parasztember ült, feleségével. Az asszony nem ivott, az ember helyette is — söröspohárból nyakalta egymásután a nagyfröccsöket. Az asszony gyanutlanul bámészkodott erre-arra, egyszercsak ránéz a férjére, s hangja kétségbeesetten csattan:

— Mit töttél, Józsim! Uramisten, te be vagy rúgva! Húsz forintért vöttél jegyet . . . Most sömmit nem fogsz látni.

Józsi a cirkuszban csakugyan rögvest elaludt, s ebben még szünetet sem tartott. Szünet után azonban olyan szenzáció következett, hogy erre már a jóasszony a lehetetlent is megpróbálta, s rázni kezdte nyitott szájjal álmodó párját:

— Józsim, ébredj! — kiáltja egyenesen a fülibe. — Hallod! Ágyúbul lűnek ki egy embört . . .

Józsi elérthette, mert megpöccent, csak szemvillanásnyira, mint akinek légy szállt az orrára, s csavaros fintorral motyogta:

— Majd akkor szólj, ha a nyakát törte . . .

●

Húsz év után alig ismertem rá Hódmezővásárhelyre. Tiszta utcán (bár a budapesti lenne ilyen tiszta), neonreklámok és fényes „Lenin körúti" kirakatok közt loholtam a Kossuth moziba. Talán még kapok jegyet a Két Lottihoz. Belesek az egyik ajtón. Telt ház, már a híradó megy. Rohanok a pénztárhoz. A pénztárosbácsi atyai jóindulattal figyelmeztet:

— Csak drága jegyem van ám!

Hű! Rövid oldalpillantással szemrevételezem a „bérlistát"; 3.30 *a legdrágább jegy.*

— Hát drága — nyögöm szontyolodott arcot vágva, s biccentek is hozzá.

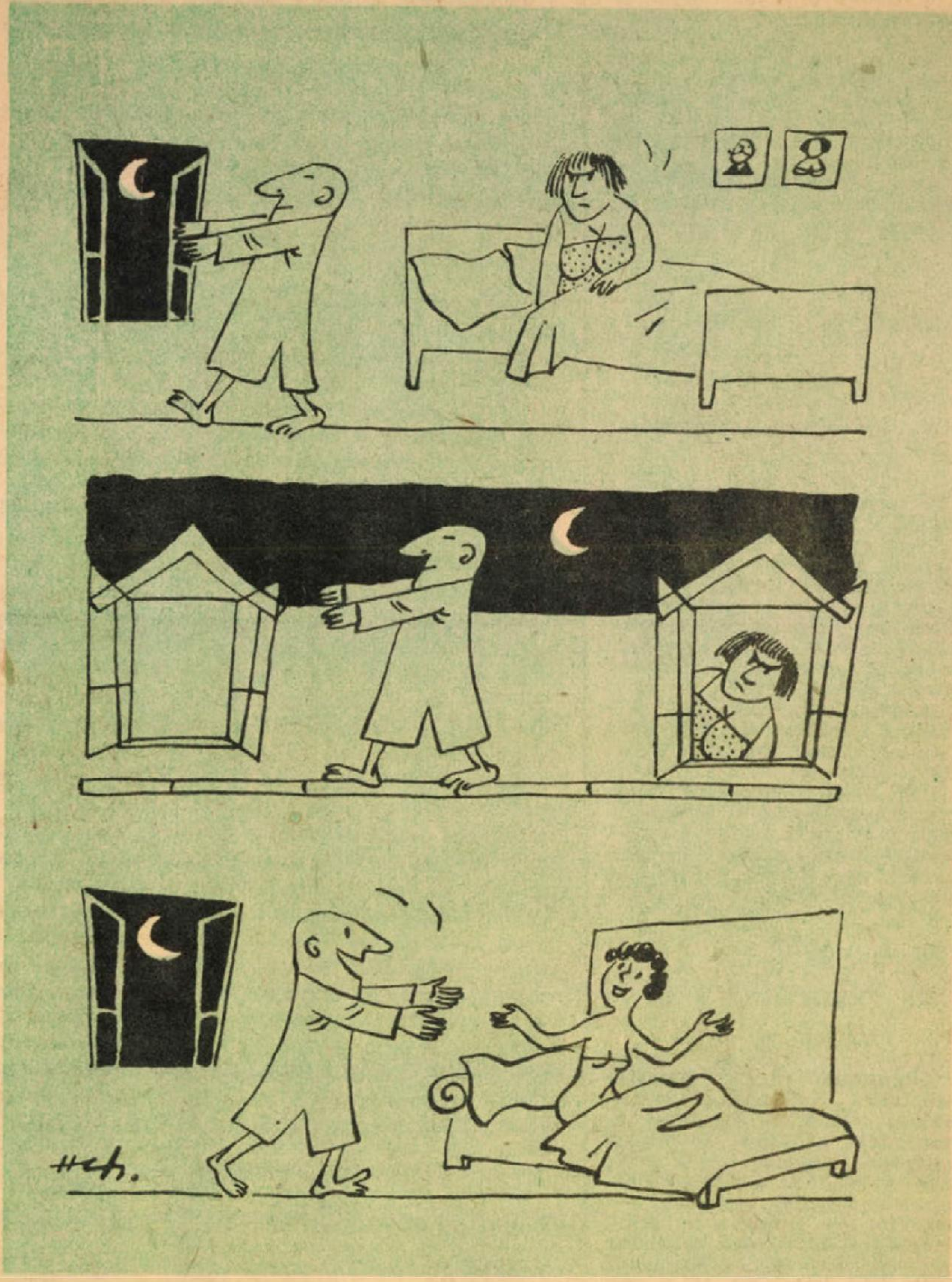
— Bizony, bizony! No?

Becsületemre váljék, aránylag gyorsan döntöttem. Lássátok, im jó vásárhelyiek: így mulat egy magyar úr! És tanúsítani akarván, hogy nem szakadt még magja a régi magyar virtusnak, gavallér könynyedséggel és fölényes pesti könnyelműséggel szólék:

— Nicsevo! Hadd jöjjön!

Bertalan Imre

Holdvilágos éjszakán

(Henryk Chmielewski rajza a varsói „Spicki"-ből)

Amilyen a kérdés, olyan a felelet

Mészáros András rajza

— Hallatlan, kinek írta ezt a levelet?
— A nagymamámnak . . .

Pofon

Egyhónapos bécsi vakációmból hazatérve, nagyon megörültem az Egyetem utcai újjáalakított Csemege-boltnak. Fiatal segéd szolgál ki a sajt-pultnál: udvarias, előzékeny, olyan, amilyennek egy világvárosi bolt elárusítójának lennie kell.

Aztán átmegyek a felvágottak pultjához és valami étvágygerjesztő nyelvféleségből kérek tíz dekát. Itt fiatal

nő szolgál ki. Leszeleteli a kívánt húsárut, zsírpapírra fekteti és a mérlegre helyezi. Nézem a mérleget. S közben megszólal az elárusítónő. Bűbájos mosollyal, de valami leírhatatlan metsző gúnnyal, szóról szóra a következőket mondja: **„Van egy újítása, uram, a jövő héten már be is vezetjük. Nagyítóüveget szerelünk a mérleg elé, hogy még jobban ellenőrizhessék a lemért árut...”**

Puff neki – ettől aztán megkaptam a magamét! Bevallom, nem is tudtam válaszolni, csak levegő után kapkodtam, mint akinek egy jókora pofont sóztak le váratlanul és ok nélkül.

F. J.

Nyaralás — ruhák nélkül

Augusztus végén Balatonszéplakra utaztunk nyaralni. Sajnos, ennek az egyhetes pihenésnek a MÁV jóvoltából egyhetes futkosás lett a vége. Úgy kezdődött a dolog, hogy motorkerékpárra raktam a családot és elindultam velük Széplakra. Előző nap bőröndbe csomagoltam a nyaraláshoz szükséges holmikat és gyorsáruként feladtam.

Megérkezésünk napján jelentkeztem a 45/079976-os szállítólevéllel a balatonszéplaki állomáson, hogy átvegyem a bőröndömet. Itt azonban a bőrönd helyett a fuvarlevelet nyomták a kezembe. Ráadá-

sul hozzátették, hogy bőröndömet a nagy sietségben elfelejtették leadni: jöjjek be másnap, addigra biztosan megkerül. Bementem másnap, harmadnap, sőt negyednap is, de a bőrönd csak nem akart Széplakra megérkezni. Így aztán egyebet sem tettem a pihenésre szánt idő alatt, mint rohangásztam a vasútállomásra meg vissza. Ez a rohangálás öt napig tartott, amikor is az expressz-küldemény – ami ez ideig hogy, hogy nem, Nagykanizsán vesztegelt –, nyaralásunk alkonyára megérkezett. Kibontani azonban nem volt érdemes. Így nyaraltunk mi egy hétig Széplakon abban az egy szál ruhában, amelyben elutaztunk.

Gilián István
V., Kossuth L. u. 14.

Le a bürokráciával!

A zsüri egy kicsit lassú...

Két akta beszélget a Fővárosi Tanács VIII. ügyosztályán:

— Te is régóta vagy itt?

— Hajjaj! Már megöl az unalom.

— Engem is. Már teljesen megporosodtam. Én körúti portálterv vagyok.

— Én Rákóczi úti. Mit gondolsz, meddig maradunk itt a fiókban?

— Ne türelmetlenkedj! A VIII. ügyosztály alaposan megfontolja, amíg jóváhagy egy kirakat-tervet. Tanácskoznak, vitatkoznak, elnapolják a tárgyalást, de ezt biztosan mind a szép Budapest akció fennkölt gondolatának szellemében.

A fenti párbeszéd csak azért nem hangzott el, mert az akták nem tudnak beszélgetni. Viszont a VI. kerületi Házkezelési Igazgatóság főmérnöke tud beszélni és el is mondta a következőket:

— A Ludas Matyi „Mi lesz a földszinttel?” című cikkével rátapintott a szomorú igazságra. A főútvonalakon „sortatarozott” házak földszinti részei valóban lemaradtak, így az Abbazia-épület földszinti homlokzata is. Tény az is, hogy a földszinti részek, számos helyen, nagyon elcsúfítják Budapest legszebb és legforgalmasabb pontjait. Pedig mindent elkövettünk, hogy az egyes portálok minél előbb elkészüljenek.

— Ha az illetékesek mindent elkövettek, akkor miért nem nyúlnak a földszinthez? — kérdeztük. A felelet egyszerű és közérthető: a sok bába közt elvész a gyerek. Vagyis: sok az illetékes és hiába akar az *egyik illetékes* gyorsan dolgozni, mindig akad egy *másik illetékes*, amely nagyon lassan végzi munkáját. Jelen esetben a Fővárosi Tanács VIII. ügyosztályán működő zsüri a lassú. Ez a zsüri a terveket nagyon vontatottan bírálja el. Hetekig tanácskoznak, vitatkoznak. A zsüri tagjai képtelenek közös nevezőre hozni véleményüket.

Azt mondják: a Főváros Tanácsa mindent elkövet a földszintek helyrehozatala ügyében. Mi viszont azt mondjuk: mindez hiába, ha ugyanakkor a Főváros Tanácsa a saját VIII. ügyosztályát nem tudja sürgetni és nem tudja elintézni, hogy a zsüri ne bogarásszon annyit a terveken! A zsüri lassúsága miatt ugyanis Budapest sok forgalmas helyén hosszú idő óta áll a munka! Ez pedig így nincs rendben. Talán ebben egyetértenek a zsüri tagjai is! Kivétel nélkül.

Sti

A szappant le kell mosni — még a Gellértben is!

Vasárnaponként aggódva lesem az eget: lesz-e napsütés? Ha süt a nap, sietek arra a jól védett magaslatra, amely a Gellért-fürdő teraszán várja a napfürdő híveit.

A napfénnyel és levegővel — jó időben — nincs is semmi baj, de annál több a zuhannyal. Szinte rendszeres a hosszabb-rövidebb ideig tartó vízhiány. Márpedig itt gyakran változnak a vendégek. Némelyik nő egy-két órára szalad fel napozni s utána a beolajozott bőrt is le kell mosni. Jókedvűen megyünk mosakodni s a végén ott állunk — beszappanozva. Mellettem csinos fiatal lány, az arca egyre ingerültebb. Randevúja van. A fiú elutazik. És mit tesz a kazánház? Hosszú vízszünetet tart. Mire a lány megmosakodhat, elment a vonat...

Szeretném magnóra venni a női napozóban elhangzó megjegyzéseket és lejátszani annak, aki a vizek parancsolója a Gellértben. Még szezonzáráskor is tanulságos volna. Mert jövő nyáron is megyünk napozni...

R. E.

„Naponta benézek”

Augusztus vége óta rovom a könyvesboltokat, hogy kislányomnak a Magyar Irodalomtörténet tankönyvét meg-

vegyem. A válasz mindenütt egyforma: „Kifogyott, tessék két-három nap múlva benézni.” Szeptember elején kezdődött a tanév és én azóta még mindig csak „benézek”. Mikor fog már a kislányom is „benézni” abba a könyvbe?

*

A rajztanár megköveteli a gyermekektől a negyedíves rajztáblát. A gyermek a szülőtől kéri, mi pedig a kereskedelemtől. Tudniillik ezidőszerint ebből nagyon kevés került eladásra. Gyúródeszkával mégsem lehet iskolába küldeni a gyerekeket!

M. Gál Júlia
VII. Jobbágy u. 16

Pokoli élvezet

Szereti a zenét? Akarja napestig hallgatni a „Vándor cigánylegényt, ha megpihen az úton”? Nem nőtt még ki a könyökén a „Seherezáde” és a „Bolyongok a város peremén”?

Költözzön a Lövölde tér 2. számú házba!

Földöntúli (pokoli) élvezetben lesz része! Hallhatja a Rottenbiller utcában levő Magyar Hanglemezgyártó Vállalat stúdiójának próbáit és felvételeit.

A két ház tűzfala közvetlenül egymás mellett van és a hanglemezesek tűzfalába vágott ablakokon át minden szó, minden dallam, minden próbalárma behallatszik a Lövölde téri lakásokba.

Tehát: ha meg akar süketülni, cseréljen lakást a Lövölde téri lakókkal.

Fülbemászó melódiák, dobhártyarepedéssel együtt garantálva!

Országjáró Kossuth-szobor

Egy balatoni IBUSZ-vonaton találkoztam az egyik Kossuth-szobor fényképével. Ott díszlett velem szemben a kocsi falán. Alatta rövid magyarázó szöveg, magyarul, és tekintet-

tel az idegenforgalomra, franciául is. **„A kecskeméti Kossuth-szobor”** – oktat a magyar szöveg. **„Statue de Kossuth. Debrecen”** – így a francia. Teringettét! Mit gondolhat ezek után a magamfajta jámbor, tanulni vágyó utas? Ugyebár, két eset lehetséges: 1. A szobor eredetileg Kecskeméten állt, és mire a képaláírás francia fordítása elkészült, átköltöztették Debrecenbe, vagy 2. a furfangos franciák nyelvén Kecskemét annyit jelent, mint Debrecen?!... (Fránya egy nyelv ez a francia!)

Sz. T.

MÉRLEG

Egy igazolásra 20 forintos bélyeget kellett volna ragasztanom. Elmulasztottam...

Fizetési felszólítást kaptam, megfizettem a 20 forintot.

A befizetés óta – két és fél év alatt – öt intést kaptam és egyre-másra jelennek meg az V. és VIII. kerületi adócsoport végrehajtói lakásomban. Mindegyiknek megmutattam a befizetést igazoló nyugtát, de továbbra is kérik tőlem a 20 forintot.

Mérleget készítettem.

A tartozás 20 forint (volt).
Öt intés adminisztrációs költsége szerény számítás szerint . . . . 25 Ft
5 végrehajtási kiszállás kb. . . . . 50 Ft
Összesen . . . . 75 Ft

És milyen sokra megy fel ez a költség 1967-ig! Hiszen semmi sem biztosít engem arról, hogy az Id. 23/57. számú aktámat – bár az összeget befizettem – ad akta teszik.

Bay Istvánné
VIII., Mária u. 56.

Kutyakiállításon

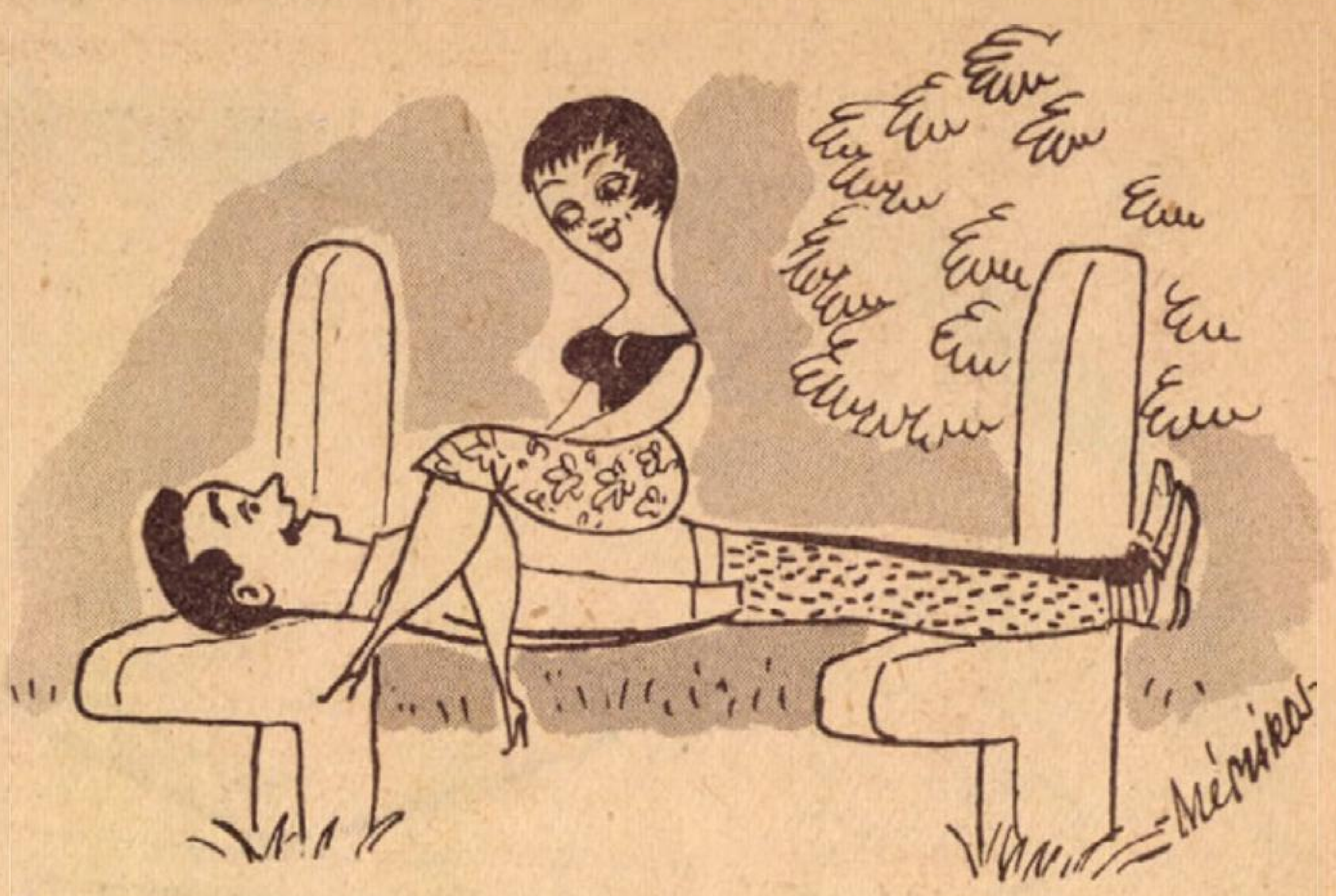
Hegedűs István rajza

— Nézd, milyen gyönyörű az a puli!
— Na, azért az uszkár se kutya . . .

Sok padnak hiányzik az ülőrésze

Mészáros András rajza

A lovag

Két anekdota

1. A harmincas évek közepe táján egy turistaegyesület felkérte Tersánszky Józsi Jenőt, hogy tartson nekik vitaestet egy időszerű témáról, amely a kiküldött meghívók szerint így szólt: „Erkölcstelen dolog-e a vikend?" Tersánszky, mint lelkes turista elvállalta a megbízatást, azonkívül szüksége is volt véletlenül arra az ötven pengőre, amelyet honoráriumképpen felajánlottak neki. Az előadás napján, este hét órakor a nagy klubterem zsúfolásig megtelt a vikend és Tersánszky rajongó híveivel. Ment minden, mint a karikacsapás. Tersánszkyt sikerült egy félórás taxizás után a Japán kávéházból előkeríteni, ahol nagy csodálkozással vette tudomásul, hogy neki ma előadást kell tartania. Pontosan nyolc órakor meg is jelent a pódiumon és két ügyes könyökmozdulattal feljebb húzva nadrágját, nyájasan üdvözölte összegyűlt híveit, majd leült az asztalhoz, elővette a „Kakuk Marci" vaskos kötetét és felolvasott belőle tíz oldalt. Aztán meghajtotta magát és lement az emelvényről.

A közönség hosszas ováció után lelkesen a helyén maradt és várt. Öt perc múlva, amikor a várakozás már kezdett veszíteni ünnepélyes jellegéből, a klub titkára megkereste Józsi Jenőt a hátsó szobában, ahol némi nyugtalansággal várt az ötven pengőre. A titkár tiszteletteljesen fordult a mesterhez:

— Ne tessék haragudni, kedves mester, de felemelt felléptidíjat szedtünk és a mi közönségünk valahogy többet vár az ön ragyogó előadói képességétől... Nem lehetne esetleg még valamit... Összesen tíz percig méltóztatott a pódiumon lenni...

Az író jellegzetes mozdulatával vakarta meg rövidrenyírt fejebúbját:

— Hát... ha itt lenne a gitárom, énekelnék valamit, de otthon van, nem tudtam, hogy ide jövök... Vagy táncolnék egy orosz táncot, tudja, de ahhoz is muzsika kell... Várjon csak! Felolvasok még öt oldalt a „Kakuk Marci"-ból...

A titkár udvariasan elsiklott az ajánlat fölött, majd rövid töprengés után így szólt:

— Van egy ötletem! A közönség úgyis vitaestre készült, mert ön írt egy cikket a „Színházi Élet"-be a vikend ellen. Mi hívei vagyunk a vikend-mozgalomnak, jöjjön, védje meg az álláspontját.

Azzal az élelmes titkár karonragadta Tersánszkyt és visszahurcolta a pódiumra, majd bejelentette az örömtől ragyogó publikumnak, hogy a mester most szellemes vitába fog bocsátkozni a vikend ügyében. Józsi Jenő előlépett, ismét rántott egyetkettőt a nadrágján, aztán rendkívüli közvetlenséggel csak ennyit mondott:

— Nézzék, mit vitatkozzunk, maguknak van igazuk!

Ezek után vette kalapját és az ötven pengőt és visszament a Japánba.

2. Nagy Lajos, prózairodalmunk másik nagy büszkesége szintén nem nagyon duskált annak idején anyagi javakban. Egyízben odament a Japán kávéházban Görög Lászlóhoz, a neves humoristához és szokott udvariasságával így szólt:

— Ugyan, kedves Görög, ne haragudjon, hogy zavarom, nem tudna nekem kölcsönözni egy pengőt?

Görögöt megtisztelte a kérés, gyorsan a zsebébe nyúlt, ahol szerencséjére volt egy pengő és odaadta. Néhány nap múlva Nagy Lajos megadta a pengőt. Ezután többször előfordult, hogy kölcsön kért Görögtől, de mindig csak egy pengőt. Történt azonban egyszer, hogy Görög volt az, aki megszorult, s ezúttal ő kért egy pengőt Nagy Lajostól. Így ment a játék aztán hónapokig: hol Nagy Lajos kért egy pengőt Görögtől, hol megfordítva. Egy este, Nagy Lajos megállt Görög László asztala előtt és töprengve így szólt:

— Nem tudja, kedves Görög, hogy kinél van most a pengő?

Gádor Béla

Pesti Ali Baba

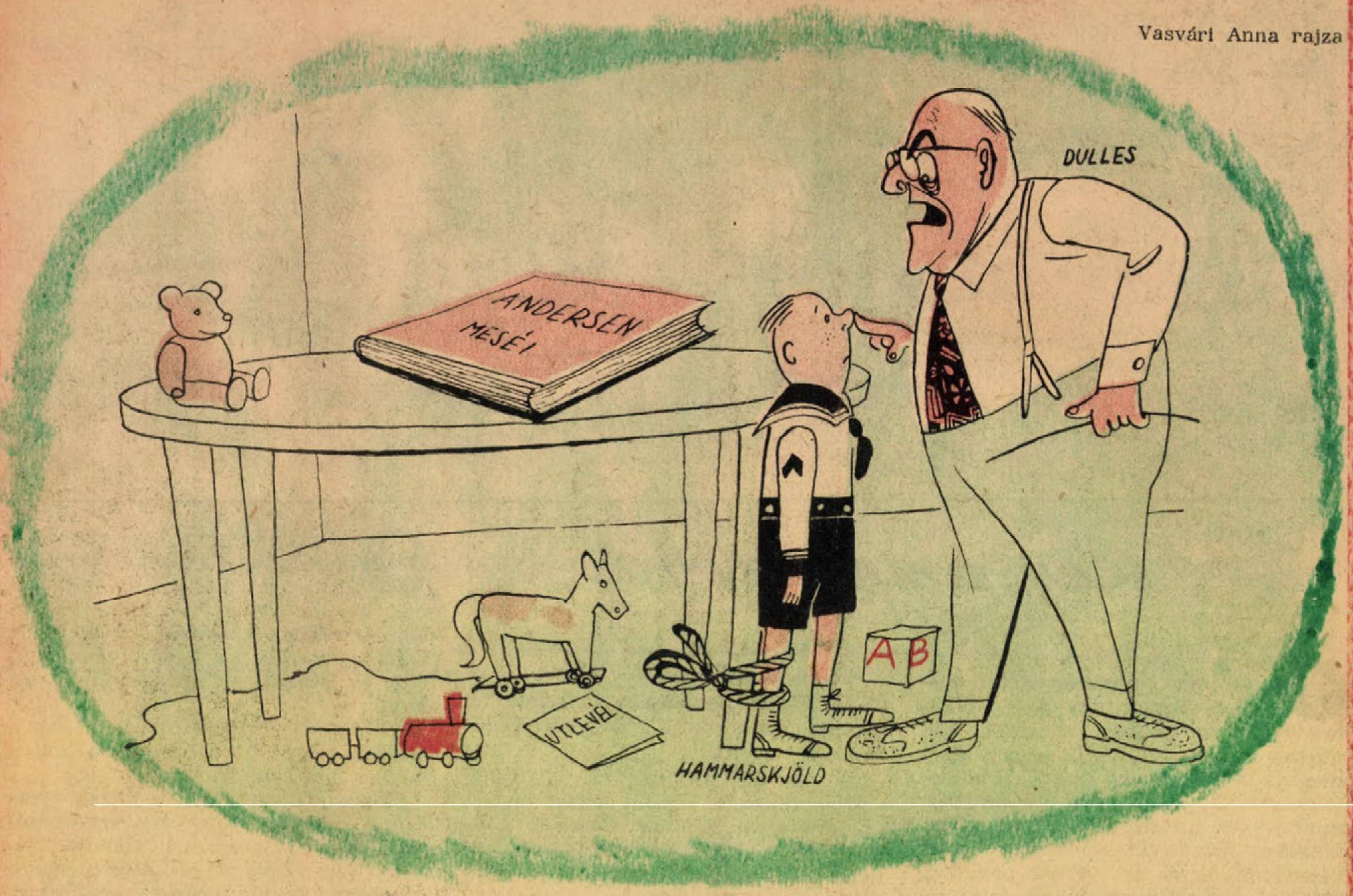
Sándor Károly rajza

— Szézám, nyílj meg!

ERÉLYES GYÁMATYA

Vasvári Anna rajza

Dulles: Majd adok én neked, haszontalan kölyök, Magyarországra menni, amikor már van egy jó kis részletes jelentésünk . . .

Az autóbuszon

Gerő Sándor rajza

— Mondja, kalauz úr, kosárral fel lehet szállni?

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.